

SZITTYAKÖRT

a HUNGARISTA SZELLEM LAPJA

Alapítva: Hungária Szabadságharcos Mozgalom, 1962.

47. ÉVFOLYAM 1. SZÁM

2008. JANUÁR

ÁRA: 240 Ft

James Bacque: MILLIÓK ÉHHALÁLA NÉMETORSZÁGBAN (9. oldal)

TUDÓS-TAKÁCS JÁNOS:
A MUSZKAVEZETŐ
ÉS AZ ÁLDOZAT
3. oldal

HEIL HITLER,
HERR FRIEDMAN! II. rész
6. oldal

INGRID WECKERT:
„KRISTÁLYÉJSZAKA” 1938
11. oldal

AQUINÓI SZENT TAMÁS:
A ZSIDÓK
KORMÁNYZÁSÁRÓL
14. oldal

Major Tibor:

PARAZITÁK CÉLORSZÁGA LETT HAZÁNK

Simon Peresz izraeli államelnök az egyik tel-avivi fórumon kijelentette, hogy a zsidó állam felvásárolja – többek között – Magyarországot. Hazánk felvásárlásával a keresztény világ európai tartóoszlopa omlik össze. Az országhódítás, a szörnyű vég mára már nem egy vészjósló tünetben előrevetítette komor árnyékát. Nem volt túl nehéz a zsidó rombolás őrlőmunkájának messzemenően előrehaladott voltát észre venni.

Ki volt itt a háttérben? Kinek volt mindez érdeke? Miért nem tudott a nemzet értékesebb része ellenállni a rettenetes öncsonkító, önmarcangoló örületek egész sorozatának? A magyar közélet belefúrta magát a liberális doktrinákba és vakon követte, amit e doktrinák nevében a meghamisított közvélemény tőle követelt.

Magyarországi sorstragédiánk összefüggéseit megérteni vagy országmentő politikát kialakítani a zsidókérdés megtárgyalása nélkül nem lehet. A liberális jelszavak, az országhódítók receptjei, az elzsidósodott szabadkőművesség a nemzet gondolkodását és érzésvilágát a sajátosan szemita ízü logika és morál felé terelték. Azt is tudjuk, hogy az, aki a zsidókérdésről nyilatkozni mer, „fasiszta-antiszemita”, kigúnyolt, lehetetlenített személyé vált ember lesz hazájában. Bizonyítva egyszersmind azt is, hogy a zsidó lélek merőben idegen a mi világunkban. Talán egyedülállóan idegen minden olyan történelmi nép világában, amellyel valaha is érintkezésbe került. Ezt az idegenséget, ezt a különállást és ugyanakkor a befogadó nép javaiban való aránytalan részesülmi akarást nevezték egy szóval parazitaságnak. Ezzel a lelki beállítottsággal elkerülhetetlen az élősdi életvezetés.

A parazitát a természet világában sem szeretik sehol sem. Pontosan így fogta fel a zsidót *Prohászka püspökünk*, és amikor megkérdezték tőle, hogy miképpen egyeztetni össze „antiszemizmussát” azzal a keresztény tanítással, hogy Isten előtt minden ember egyenlő, így felelt: „A baromfi éppen úgy Isten teremtménye, mint a görény, de hol van az az örült gazda, aki a kettőt összezárna egy ólba?” A természet parazita lényei, akárcsak a zsidók önmagukban nem tudnak megélni – nyilván ezt a törvényszerűséget

ismeri Simon Peresz izraeli államelnök is. Így mindig kell legyen olyan gazdaállat vagy gazdanövény, illetve befogadó nép, amiből és akiből a zsidók élhetnek.

Arra itt nincs helyünk, hogy idézzünk nagy és híres embereknek a zsidókról alkotott véleményéből, csupán minden zsidók bálványát, *Voltaire-t* idézzük. A „Dictionaire philosoph hique”-ben írja: „A zsidó nép a legpiszkosabb módon pénzéhes és a legvisszataszítóbb babona hívője. Ellenállhatatlanul gyűlöli az őt megtűrő népeket, akik révén meggazdagodik. A bajban alázatos, a jólétben szemtelen.”

Talán valamennyi nép közül nekünk magyaroknak van a legszomorúbb tapasztalatunk a zsidókkal kapcsolatban. Az, aki elolvasta *Bary Józsefnek, a tiszaezslári bűnper vizsgálóbírójának a szóban forgó perről írt könyvét, az fájdalmas mélységekbe lát bele.* Az, aki hallott az 1919-es proletárdiktatúra eseményeiről, aki ott volt az 1945-ös „felszabadításnál” vagy hallott, ill. olvasott róla, nagyon jól tudja, hogy mi magyarok vagyunk a legsúlyosabb áldozatai a judeo-bolsevizmus nemzetirtó bosszújának.

A magyar nép, még a trianoni megcsonkítottóságában is 560 000 zsidónak adott hazát. Kun-Kohn Béla diktatúrája után sem sújtotta a zsidóságot a magyar nép bosszúja, annak ellenére, hogy a kommunista uralom népbiztosai, kommisszárai csaknem kivétel nélkül zsidók voltak. A Csonkaország 9 millió holdnyi szántóterületéből 1 100 000 hold volt a zsidók kezén. A budapesti házak 51%-át, a nemzeti jövedelem 30%-át és a nemzeti vagyon 25%-át a 6%-os zsidó kisebbség birtokolta. Ennek ellenére a második világháborút követő „felszabadítás” után az ószövetségi bosszúnak olyan rémségei szakadtak az ártatlan magyar népre, amelyek példátlanul állanak az emberiség történelmében. A legszerűsebb számítás szerint is 50 000-re megy azoknak a száma, akiket az *Andrássy út 60.* véres börtöneiben és az internálótáborokban gyilkoltak meg.

„Nem maradt el a régi kísértet: a háborús felelősség hangoztatása sem” – olvasható a *Pax Romana* munkaközösség magyar egyetemistáinak 1960. évi európai kongresszusának kiadványából. „Egy egész né-

A PERÓNOK: A NÉPHATALMI PÁROS

4. oldal

pet kollektíven kiáltanak ki bűnösnek, mert nem akadályozott meg valamit, amit sem a körülötte élő többi kis népek nem volt ereje megakadályozni, sem az Európa sorsát igazgató nagyközből hiányzott az erre való bátorság... A propaganda mikrofonját nagyrészt azok szónokolják telí, akiknek a felelőssége nagyobb, mint az eladott kis népeké...”

A megnehezült viszonyok már az első világháború után fokozottan terelték a figyelmet arra a jelenségre, hogy a zsidóság a háború, a forradalmak és a nyomukban járó gazdasági válságok ellenére is nemcsak megőrizte, hanem még gyarapította is gazdasági birtok- és értékállományát. Az ország népességének zsidó és nem zsidó társadalmi rétegei közötti egyensúly megbomlása széles néprétegekben lett tudatossá. A társadalmi egyesületek, politikai pártok a nem-zsidó társadalmi rétegek gazdasági boldogulásának kérdésével foglalkozni kívántak. A közvéleménynek ez a megmozdulása érthető. A nemzetnek egyik legértékesebb rétege, az értelmiségi osztály válságos helyzetbe jutott. Nem szükséges külön hangsúlyoznunk, hogy a paraziták részvételének korlátozása, az

ún. „zsidó törvények” a magyarság hagyományos értékeinek erőteljesebb hangsúlyozása célolta a szellemi életnek azokon a területein, amelyeknek a közvélemény és a közizlés kialakítására különös befolyásuk van.

A társadalmi és a gazdasági élet egyensúlya nélkül nem lehet állandóan vagy tartósan biztos egyéni és közületi életberendezést fenntartani. A történelem tanúsága szerint mindig az egyensúly megbomlása idézte elő a társadalmi és az állami élet megrázkódtatásait. Ezeknek elkerülése végett egyensúlynak kell lennie a társadalom, az állam, a nemzet életében éppúgy, mint amiképpen egyensúlynak kell lennie a kisebb közösségek közéletében és magának az egyes embernek az életében is. A kormányknak az a kötelessége, hogy a társadalom és a gazdasági élet egyensúlyának hatályos biztosítása érdekében a kellő időben meghozza mindazokat a rendelkezéseket és intézkedéseket, amelyek az adott viszonyok között célravezetőnek mutatkoznak. Ezeket a megfontolásokat alapultak a magyarországi „zsidó törvények” is.

A történelem folyamán egyedül az ►

► *Egyház* mutatott kemény és következetes magatartást a zsidókkal szemben. Az *Egyház* a zsidóságot mindig is idegenként kezelte, ugyanakkor megvédte őket a feljelentések túlkapásaitól. Az *1807-ben összehívott zsidó kongresszus egyhangú köszönetét fejezte ki a keresztény egyházaknak azért a védelemért, amiben az egyházak évszázadokon át részesítették őket.* Az 1480-ban felállított spanyol inkvizícióban nem azért üldözték őket, mert zsidók voltak, hanem azért, mert a mór hódoltság idején a zsidók a hódítókkal versenyeztek a spanyol nép kiszípolozásában. Tehát nem ártatlanok üldözéséről van szó, hanem a további kiszípolozás megelőzéséről. De ezen belül is, az inkvizíció csak azokkal a zsidókkal szemben járt el, akik a spanyol uralom alatt felvették a kereszténységet, azonban pusztán azért, hogy ennek örve alatt tovább üzzék nemzetellenes tevékenységüket.

Zsidó reneszánsznak nevezhetjük azt az időszakot, amely körülbelül Napóleon bukásától a cári család meggyilkolásáig terjed. *A waterlooi csatán család módó meggazdagodott Rotshildokkal kezdődik a felvirágzás, amelynek első diadalmas termése a judeo-bolsevizmus uralomra jutása Oroszországban.* Erre az időszakra esnek: az emancipáció, a különböző marxista mozgalmak szervezkedései, izgatásai, a zsidók becsorgása a politikába, a sajtó és színház fokozatos átvétele, a jól jövedelmező és nehezen ellenőrizhető úgynevezett szabad pályáknak a zsidók által végbemenő előzönlése.

Az úgynevezett ipari forradalom, a gépek bevezetése a termelésbe, ami egyúttal még sohasem látott nyomort és fájdalmat zúdított az európai társadalom jelentős rétegeire. Európa történetének „legsötétebb” napjai nem hoztak annyi könnyet, vért és verejtéket, mint a XIX. század ipari fejlődése. Ezt a nyomort *használta fel* a zsidóság.

Azzal párhuzamosan ahogyan a fehér ember behatolt az öt világrészbe és lassan hatalma alá hajtotta az egész Földet, megindult a *paraziták* terjeszkedése is a XX. század elején. Szent Oroszország a bolsevizmus jelszava alatt hatalmuk alá került. Az USA, Anglia és a többi ország már csak vak eszköz volt a két zsidó expanziós háborúban, az első és a második világháborúban. A második világháborúban egyetlen győztese a zsidóság. A két világháborúban összesen kb. 60 millió keresztény halt meg, egymásnak ugratva oly célokért, amelyek kizárólag a zsidó expanziót szolgálták. A *Jegyzőkönyvek* ehhez világosan megadták a programot és az egészben az a megdöbbentő, hogy a keresztény Európa szinte hipnotikus kényszer alatt pontosan végre is hajtotta e programot.

Az 1867-es kiegyezés utáni időktől kezdve mintha az egész magyar társadalom érezte volna a közelgő tragédiát. Mintha lázrohamok örölték volna a nép minden rétegét, már senkinek sem volt ereje a Keletről betört fertőzés leküzdésére. *Százezrek ülnek a kivándorló hajókon, a bizonytalan, idegen jövőbe meredve, miközben tízezrek lopakodnak be a keleti végeken pálinkával és hamis mérleggel.* Jönnie kell egy másik, vagy harmadik Magyarországnak, amely egyszer megkérdezi önmagától, saját lelkiismeretétől, hogy a békevilágban miért vándorolt ki *három évtized alatt 1 100 000 magyar.* Miért kellett a Cunard Line hajóin hazáját hátra hagyva bujdosnia a legtisztább magyar fajnak?

Az újkor pirkadása óta a liberális gondolat a társadalmi fejlődés irányelve. A liberalizmus az a rendszer, amely sem a természetes emberi szolidaritásérzettel, sem még kevésbé a kereszténység magasabb igazságosság- és szeretetével nem törődik, az emberi önzést, a „szabadságot” teszi meg a közélet, a kulturális és gazdasági élet sarkalatos elvévé. *Ez a világnézeti és gazdasági liberalizmus szinte korlátlan és ellentmondás nélküli úrként rendezkedhet be napjainkban a magyarság társadalmi és állami életében.* A liberális-kapitalista rendszer a vagyon gyűjtésében hazánkban sem ismer gátlásokat. Fő célja a vagyon megtöbbszörözése, a tőke szaporítása. E cél érdekében eltiporja, kihasználja, elnyomja a nép széles rétegeit. Erőt pocskókol, könnyet fakaszt, vért, egészséget, életet követel. A néptől idegen lelkiségű és fajiságú munkaadók a mai Magyarországon ebből nem is csinálnak szívügyet. A bank- és tőzsdevilágban, a nagyiparban és a kereskedelemben, a sajtóban, a tv-ben, a rádióban számarányukat ezer- és többeszeresen meghaladó mértékben találunk országhódítókat.

„*A modern liberalizmus a zsidóságot példátlan hatalomhoz juttatta, ezért érthető, hogy a zsidók túlnyomó része rajongó híve a liberális gondolatnak. Érthető, hogy a zsidó újságírók a liberalizmust hirdetik, amely nekik szinte monopolhelyzetet teremtett a sajtó terén. Érthető, hogy a zsidó politikások propagálják azt a liberalizmust – olvasható Bangha Béla S.J. Magyarország újjáépítése és a Kereszténység c. könyvében –, amely egész pártok vezetését a zsidóság kezébe juttatja s ezzel neki az államéletre növekvő befolyást biztosít. A zsidó pénzkirályok támogatják azt a liberalizmust, amely a kapitalizmust kifejlesztette és ezáltal előmozdítja az izraeli gazdasági világuralom legmerészebb álmainak a megvalósítását.*”

Roussel Maguire a „L’American Mercury” egykori bátor igazgatója jelentette ki cáfolat nélkül: **„Van olyan hatalmas összeesküvés, amelynek célja Jeruzsálemben felállítani azt az egyetlen világhatalmat, amely a világot rabzoltságba akarja dönteni és uralkodni akar a megfosztott és megfélemlített emberiségen.”** A legfontosabb bizonyítékot *James Warburgnak* az amerikai szenátus előtt 1950. február 17-én tett kijelentése szolgáltatja, amely szerint: **„Akarjuk vagy nem, a világhatalom meg lesz! Csupán az a kérdés, hogy erővel vagy megegyezéssel veszi át a kormányzást.”** Ennek a szenátornak az apja és a nagybácsija tagjai voltak a nagybefolyású Kuhn Leo Co. Bankháznak, amely a bolsevista forradalmat finanszírozta annak idején Oroszországban.

Aki a XIX. század második felének magyar történetét, mulasztásait, a Galíciából hazánkba irányuló tömeges bevándorlás körülményeit és következményeit ismeri, aligha lepődik meg azon, hogy a népuralmat hirdető liberális demokrácia Magyarországon áldemokratikus, megalázó idegen uralommá fejlődhetett. Az újonnan betelepült parazitáknak kapóra jött mind a korlátlan „szabadság” és „egyenlőség” jegyében álló korszellem, mind pedig az ország történelmi sorsával és vezetőrétegének önös motívumú hanyagságával indokolható végzetes társadalmi és gazdasági elmaradottsága. Mindezt kihasználva a zsidóság megteremtette a magyarországi magánkapitalista rendszert. A paraziták megszállták gazdasági életünket, megkapa-

rintották a közvélemény formálásának leg-hatalmasabb eszközeit, a szabadelvű demokrácia politikai kulcspozíciót: a sajtót, könyvkiadást és filmgyártást. Gazdasági monopóliumait ily módon politikaiakkal egészíthette ki. Nem az különböztette meg a magyartól, hogy uzsorát űzött, hogy vagyoni haszonra törekedett, hogy kincset kincsekre halmozott, hanem az, hogy mindezt nyíltan tette, és ezeket a törekvéseit szígyentelenül be is bevallotta. A helyzet megalázó visszaságát az tetézte be, hogy jogi alapon a paraziták a „Szent Korona” nevében, magyarokkal büntetették meg a világosan látó magyaroknak a többség emancipációjára irányuló törekvéseit.

Múltunkban és jelenünkben ilyen méretű gazdasági és politikai térhódítást ez a parazita kisebbség egyaránt csak úgy érhetett el, hogy nem mint idegen kisebbség, hanem mint az államalkotó többség része lépett fel. Kifelé az azonosság álcáját mutatja, a valóságban azonban különbözőségének tudatában összetartó, egymást segítő, a többség ellen szervezkedő és szövetező kisebbségként jár el. Nem kisebbségi jogot követel magának, mint a többi nemzetiség, hanem a többség „demokratikus” jogait sajátította ki magának és monopolizálta őket a magyarsággal ellentétes kisebbségi érdekeinek szolgálatában.

A Kárpát-medencében nem hazát, hanem csupán gazdasági és hatalmi vadászterületet látó parazita népcsoportot vissza kell szorítani, és nem szabad többé engedni, hogy az egyenlőség elvét meghazudtoló uralmi helyzetét tovább erősítse és az alkotmányos rendet kivetkőztethesse a többség szolgálatában álló jellegéből, ahogyan mindezt múltunkban tette és jelenünkben teszi.

Kioltották életünkben a keresztény eszme magasba világító lámpáját, hogy „globálisan” három milliárd rabszolgája legyen a kiválasztottság mítoszában áporodó nép írástudó farizeus osztályának. A vatikáni zsinat 1964-es és 1965-ös zsidómentő határozata nyomán többek között megváltoztatták az oberammergau-i passió-

játékok szövegekét. 1651 zsinati méltóság úgy találta, hogy Isaac-nak a Passióra vonatkozó szövegváltozata jobban megfelel az igazságnak és a zsidók követelésének, mint Máté és János evangélisták „verziói”. A zsinati méltóság elismerte, hogy Szt. Krizosztón, Szt. Ágoston, Nagy Szent Gergely, Szt. Ambrus tanításait meg kell tisztítani és meg kell változtatni a zsidók ízlésének megfelelően. Elképzelhető-e, hogy ha az 1651 igennel szavazó egyházi méltóság elolvasta volna *Rabi: Anatomie du Judaisme francais c. könyvét, erre a következtetésre jut.* Így írt ez a zsidó a Zsinat előtti években: **„A legmesszebbmenő engedmény, ameddig a zsidók elmehetnek, az Klauzer álláspontja, amely szerint Jézus nem megváltó, nem próféta, nem rabi. Ő csak egy nagy moralista és művész. Amely napon megtisztítják személyét a csodák és a miszticizmus mezétől, tanításai a zsidó irodalomnak legszebb gyöngyszemeivé válnak.”** Így aknázták ki mesteri ügyeskéssel és emberismerettel a zsidóság a jámbor egyházvezetők tudatlanságát és tájékozatlanságát.

Várjunk csak szépen türelmesen. Jönni fog még, amikor a vatikáni zsinat átalakul egy új Nürnberggé, ahol nem Göring, hanem Jézus Krisztus fog állni vádlottként az új Taylorok és új Kajafások előtt. „Háborús főbűnét” 2000 év után visszamenőleg bizonyítani fogja maga az Újszövetség: fellázadt a zsidó faji sovinizmus világhódító akaratának jeruzsálemi terrorja ellen. Az Újszövetség soha egyetlen szóban sem említette az Őszövetséget, a mózesi parancsolatokat, de meghirdette a világtörténelem legnagyobb és legszentebb forradalmát az apostol által, aki mondá a római századosnak: *nincsenek közöttünk többé zsidók, rómaiak, görögök, mindnyájan Isten gyermekei vagyunk, illetőleg letünk Krisztus által.*

Nem az ember, hanem a parazita szellem ellen kell harcolnunk, amelyet a farizeus írástudók szolgálatában a két világháború győztesei fölkantároztak a világhódítás fegyverzetével.

Bogdán József:

ANYÁM MAGYARORSZÁG

Nem kértem én, anyám, se pénzt, se kenyeret, csak egy csöppnyi mosolyt, egy kis szeretetet. Csak azt kértem Tőled, mit a gyermek kérhet, holt csillaggá lettél, nem ontod a fényed.

Holt csillaggá lettél, nem látom az orcád, olyan idegen vagy, anyám, Magyarország. Lehúztad a redőnyt, mikor hozzád mentem, én is fiad vagyok, miért tagadsz meg engem?

Mint fészket a madár, kezéd úgy kerestem, a mostoha sorba belekeseredtem. Nyolcvan esztendeje, fekete palástban, itt a Délvidéken apátlan, anyátlan.

Kihez menjek, mondd hát, ki fogad be engem? Ki segít, ha nem Te a sok eseten? Akik felnéznek rád, mint édesanyára, megvert magyar népünk ölelése várja.

Nem kértem én, anyám, se pénzt, se kenyeret, csak egy csöppnyi mosolyt, egy kis szeretetet. Csak azt kértem tőled, mit a gyermek kérhet: ragyogtasd fel újra ezeréves fényed!

Tudós-Takács János:

A MUSZKAVEZETŐ ÉS AZ ÁLDOZAT

A tv előtt órák hosszú sorát eltöltő, a gondolkodásról megszokott ember hajlamos árnyalás és finomabb megkülönböztetések nélkül olyan ítéletet mondani a történelmi személyekről, amelyet mások fogalmaztak meg helyette, és neki csak le kell nyelnie ezt a szellemi táplálékot. Különösen így van ez a második világháború magyar szereplőivel kapcsolatban. S mivel a hivatalos balliberális történések a hozzájuk fűzött elvárásokhoz igazodva – az egyéb kategóriákon kívül – mesterségesen megteremtették a „reálpolitikus” és a „kegyetlenkedő tömeggyilkos” kategóriáját, az emberek gondolkodásának befolyásolása érdekében arra is szükségük volt, hogy e kategóriák szemléltetésére konkrét hús-vér személyeket találjanak. Ezért szemelték ki a „reálpolitikus” megtestesítőjére Balogh páter, a „kegyetlenkedő tömeggyilkos” horrorszerű bemutatására pedig Kun páter, majd ezek tevékenységét meghamisítva tárták az emberek elé, gondoskodván arról, hogy kellő rokonszenvet keltsenek az előbbi és borzadállyal vegyes gyűlöletet az utóbbi iránt.

Az irányzat célja teljesen világos: olyan ember népszerűsítése, aki elvei mellett nem áll ki, elvtelen kompromisszumokat köt, személyi érvényesülését a nemzet érdekei elé helyezi, és e cél érdekében hajlandó az ellenséget a nemzet ellen messzemenően segíteni. Az ilyen ember tipikus példája a hazaárulónak, de ennek elfedésére a liberális történetírás az illetőre a „reálpolitikus” címkéjét ragasztja, hogy az ilyen magatartást elfogadható, sőt, követendő, „racionális” politikai magatartásnak mutassa be. Ezzel éles ellentétben ugyanez a történetírás nagyfokú ellenszenvet, sőt izzó gyűlöletet kíván kelteni az olyan emberek iránt, akik nem alkudoztak, hanem – szellemileg és fegyveresen – szembeálltak a világtörténelem legvéresebb, leggonoszabb sátáni rendszerével, a bolsevizmussal. De mert az ilyen ellenállásban megnyilvánuló hősiesség igen sok emberben nagyfokú rokonszenvet kelt, ezért e történések közvetlenül nem ezt a magatartást támadják, hanem a bátor harcost többnyire zsidókat gyilkoló, kegyetlen, vérszomjas gazemberként ábrázolják, hősiességét pedig homályban hagyják. Sajnos, számításuk sok esetben beválik, hiszen a legtöbb emberben meglevő idealizmus és az áldozatok iránt érzett szolidaritás kitűnő csapda az állítólagos tömeggyilkossal szemben érzett gyűlölet kialakítására.

Mivel a minden téren igazságon alapuló magyar jövő építése megköveteli, hogy a jelen nemzedék tisztán lássa a múltat, szükséges, hogy a propagandisztikus torzítás fátyla mögé nézve megvizsgáljuk, hogy ki is volt a múlt század e két, sokat emlegetett alakja: Balogh páter és Kun páter.

Balogh páter Bloch Izrael néven lett anyakönyvezve, 18 éves korában keresztelkedett meg, és nyerte el (névmagyarosítás és a kereszttségben kapott új személynév folytán) a Balogh István nevet. Az újdonsült keresztényt a teológiai tanulmányai elvégzése után római katolikus pappá szentelték, és ezután a csanádi egyházmegye papjaként tevékenykedett.

1944-ben szegedi plébános volt, amikor megérkeztek Szegedre a megszálló Vörös Hadsereg hordái. Ekkor mozdult meg először Balogh páterben a „reálpolitikai” érzék. Jó informáltsága révén ismeretes volt előtte, hogy a csupán négy elemi végzettségű szovjet „hadvezér”, Vorosilov marsall hozzá hasonlóan jól beszél németül. Felkereste a marsallt és *felajánlotta szolgálatait*. A páter, aki rendkívüli üzleti érzéssel rendelkezett (egyházi körökben közismert volt a Hollósy Simon-festményekkel folytatott üzletelése), szabályos üzleti ajánlatot tett Vorosilovnak: felajánlotta, hogy részletes tanácsokkal szolgál a szovjet hatóságoknak azzal kapcsolatban, hogy miként lehet Magyarország lakossága számára elfogadhatóvá tenni az új rendszert. A tanácsok így hangzottak: eleinte vissza kell fogni a vallásellenes propagandát; azt kell hangoztatni, hogy az egyházi szertartások megtartásának nincs semmi akadálya; nem kell a papokat azonnal letartóztatni, és nem kell hangoztatni a marxizmus vallásellenes vonatkozásait. Más egyebeket is felajánlott még a páter a marsallnak: vállalta például, hogy törbe csalja a bujkáló Bethlen Istvánt. Ezt meg is tette: Balogh Bethlennek azt az üzenetet adta át, hogy Vorosilov tárgyalni óhajt vele. Bethlen gyanútlanul kötélnek állt: teljes volt a bizalma a reverendában megjelenő szegedi plébános iránt. Nem is sejtette, hogy Krisztusnak ez a papja immár Vorosilov barátja és bizalmasa, akivel heti rendszerességgel tartja a „munkakapcsolatot”. Besétált tehát az oroszlan barlangjába, de az útja a moszkvai KGB-börtönben ért véget,

ahol nemsokára földi élete is befejeződött. Bethlen István, Magyarország egykori miniszterelnöke mindig a németektől rettegett, előlük bujkált, miközben nem ők, hanem a szovjetek törtek az életére – sajnos, Vorosilov barátjának, Balogh páternek közreműködésével, aki teljes joggal nevezhető muszkavezetőnek.

De az együttműködésért Balogh páter benyújtotta a számlát Vorosilovnak is: komoly pozíciót kért az új magyarországi bábregsimben, amely különben teljesen illegitím volt, hiszen Magyarországnak oroszoktól meg nem szállt részein Szálasi Ferenc vezetése alatt a magyar királyi kormány működött, és az „ellenkormányt” nem a magyar nép, hanem a jogfolytonosságot biztosító, akkor még működőképes Országgyűlés, hanem Moszkvában – Sztálin egyetértésével – Molotov „nevezte ki”. Ebbe a teljesen illegitím, a Szovjetuniót kiszolgáló garnitúrába került bele miniszterelnökségi államtitkárként Balogh páter, akinek a személye „jól jött” Vorosilovnak: arra számított, hogy a magyar népnek a Szovjetuniótól és a kommunizmustól való félelmét segít majd leszerelni az a tény, hogy egy katolikus pap is tevékenykedik a „tűz körül”.

1945. január 19-én Moszkvában a Magyarország és a Szovjetunió közötti fegyverszünetet „magyar” részről Balogh István írta alá. Ez nemzetközi jogi szempontból teljesen érvénytelen volt, hiszen nem a magyar királyi kormány megbízottja, hanem a Szovjetunió által a magyar nép nyakára ültetett bábregsim küldötte írta alá. Ebben az „egyezményben” Magyarország kötelezte magát, hogy közigazgatásával visszavonul a trianoni határokra, és mind a Szovjetunió, mind az egykori kisantant országainak tetemes összegű „jóvátételt” fizet. A Balogh páter által aláírt „egyezmény” további megalázó intézkedéseket is tartalmazott, így például azt, hogy Magyarország felelősségre vonja (magyarul: kártérít) az úgynevezett „háborús és népellenes bűnösöket” (vagyis Magyarország szellemi elitjét)...

Balogh István 1945 novemberéig volt államtitkár, de élete végéig részesült az államtitkári nyugdíjban és az állami autó használatában (sofőrrel együtt). A koalíciós időszakban, az 1947-es választások előtt Független Magyar Demokrata Párt néven önálló pártot is alapított, amelyet megtevesztésül mint ellenzéki pártot reklámoztak. Az egyházi iskolák államosítására vonatkozó törvényjavaslat tárgyalása során nem nyilatkozott a javaslat ellen, hanem azt mondta a párt tagjainak, hogy „szavazzanak lelkiismeretük szerint”.

Politikai tevékenységéért Mindszenty prímás Balogh Istvánt szuszpendálta (működésében felfüggesztette), de Mindszenty bebörtönzése után a páter állami nyomásra újra engedélyt kapott a papi működésre. Ennek során 1950-ben igen aktív előkészítő szerepet játszott az ún. papi békemozgalom létrehozásában. (Ez utóbbi a Vatikán kifejezett tilalma ellenére a magyarországi kommunista bábregsimmel aktívan együttműködő magyarországi „békepapok” szervezete volt.)

1970-ben Kádárék kitüntették, Balogh páter a 70-es évek végén halt meg.

Balogh páterrel teljesen ellenkező életutat járt be Kun András ferences szerzetes, Kun páter. Sohasem volt benne egyéni karriervágy, nem a földi érvényesülés volt élete célja, hanem – mint annyi ferences rendtársának a történelem folyamán – a magyar nép iránti lángoló, fanatikus szeretet volt cselekedeteinek fő motívuma.

Hazafias érzelmeitől indíttatva önként jelentkezett a Nyilaskeresztes Pártba, és a Fegyveres Pártszolgálatba nyert beosztást. Döntő gyakorlati szerepe volt 1944. október 15-e délutánján a párt Pasaréti út 10. alatti főhadiszállásán, amikor is Horthy Miklós fegyverszüneti proklamációjának elhangzása után Kovarcz Emil utasítására megindult a hatalomátvétellel irányuló akció. Kun páter a Pasaréti úti központban az ott tárolt fegyverek szétosztásában játszott aktív szerepet.

1944. október 15. után több ízben – egy alkalommal a Bazilikában – a hősi életszemlélet ébren tartása végett buzdító prédikációt mondott. Nem menekült el az ostrom előtt álló fővárosból, hanem a Fegyveres Nemzetiszolgálat tagjaként Budapesten maradt: hungarista testvéreivel együtt osztozott az ostromlottak sorsában.

A Budapest ostroma alatti tevékenységével kapcsolatban annyi szadista rémítéssel vádolták, hogy a propagandát gondolkodás nélkül elfogadó emberek szemében ő lett a gonosz megtestesítője. Az ostrom utáni propagandában és az elfo-

gatása utáni népbírósi perben zsidók sérelmére elkövetett gyilkosság-sorozattal vádolták, kötélt általi halálra ítélték és kivégezték. Bizonyítékként a „bírósg” szemtanúi vallomásokra és „beismerő vallomásra” hivatkozott. A felületes szemlélő számára így ez az eljárás teljesen világosnak, problémamentesnek látszik. Aki azonban ismeri a Nürnbergi per előzményeit és lefolyását, valamint volt alkalma bepillantani a magyarországi (meg a szovjet-oroszországi) hasonló perek kulisszái mögé, már korántsem látja ilyen egyszerűnek a Kun páter ellen emelt vádak és ítélet ügyét.

Ma már a világhírű revizionista történések munkája révén ismeretes, hogy például a németek közül legsötétebb gonosztevőnek beállított auschwitzi táborparancsnokot, Rudolf Hössöt a legembertelenebb kínvallatással és azzal a fenyegetéssel kényszerítették annak beismerésére, hogy Auschwitzban a zsidók millióit végezték ki gázkamrában, hogy családtagjait a Szovjetunióba deportálják. A kínzások után Höss az egyik fogolytársának azt mondta: ha azt kívánták volna tőle, hogy írja alá: 15 millió zsidó haláláért felelős, azt is aláírta volna... És nem Höss volt az egyetlen, akit kínvallatásnak vetettek alá (a fő vádlottak közül például Julius Streichert ugyancsak embertelen módon megkínnozták).

Mindezidáig nem ismeretes, hogy Kun páterrel szemben az ellene lefolytatott per előkészítése során, illetve a per lefolyása alatt miként bántak el, milyen módszereket alkalmaztak a „beismerő vallomás” aláírása végett, de az ÁVH módszerei közismertek. Az is számtalan esetben beigazolódtott a Nürnbergi per folyamán, hogy a „szemtanúk” vallomása értéktelen: nem lehetett keresztkérdéseket feltenni a vád tanúinak, nem lehetett meggyőződni vallomásaik hitelességéről, ellentmondásoktól való mentességéről. Ugyanez vonatkozik a budapesti perekre és nevezetesen Kun páter perére is. Miként Nürnbergben, úgy Budapesten is a védelmet teljesen megbénították: itt sem lehetett keresztkérdéseket feltenni a tanúknak, márpedig így a tanúk vallomása nem lehetett perdöntő bizonyíték Kun páter ellen.

Döntő módon szól Kun páter bűnössége, szadista kegyetlen lelkülete ellen az ő bámulatossága a kivégzése előtti éjszakán. Abban az időben még megengedték a halálra ítélt papnak, hogy egy paptársa a siralomházban mellette tölthesse a kivégzése előtti éjszakát. Az illető pap egyáltalán nem volt hungarista, tehát nem volt elfogult, de Kun páter hősi viselkedésének annyira a hatása alá került, hogy 14 évvel később életszerűen tudott beszámolni arról, hogy valójában nem ő vigasztalta a halálraítéltet, hanem Kun páter vigasztalta őt. Még 14 évvel később is megrendülten idézte Kun páter szavait: „Atyám, miért van elkeseredve? Hiszen a lélek halhatatlan. Én magam ezért nem félek a haláltól.” Méltó követője volt Magyarország vértanú államfőjének, Szálasi Ferencnek, aki a kivégzése előtt ezt írta be Naplójába: „Utolsó lépések a földi életben – első lépések az örökkévalóság felé.”

Egy ilyen ember sok minden lehet, de tömeggyilkos semmiképpen sem, aminek a bírósági ítélet ábrázolta. A tanúvallomásban szereplő állítás, miszerint így vezényelt volna sortűzetet: „Krisztus szent nevében, tűz!”, teljesen életszerűtlen. Ilyet csak olyan ember állít, aki közletről sohasem ismerte a katolikus papok szokásos magatartását és kifejezési stílusát.

Tény és való, hogy az ostrom idején Kun páter vezetett több razziazó csoportot, és e razzia során zömével vettek őrizetbe a munkaszolgálat elől bujkáló zsidókat, az ilyen emberekre pedig statárium vonatkozott. De az légből kapott állítás, hogy Kun páter az elfogottak kivégzésén személyesen jelen lett volna.

Tény, hogy az ostrom alatt állandóan fegyvert hordott, hiszen a Fegyveres Nemzetiszolgálat tagja volt, de ebből nem következik, hogy polgári lakosokat gyilkolt volna.

Az viszont egészen biztos, hogy a győztesek által elkövetett rengeteg gonosz tett (a katyni gyilkosság-sorozat, az angol-szász terrorbombázások, a szovjet katonák erőszakoskodásai, a német hadifoglyok legyilkolása stb.) ellensúlyozására találtak ki az olyan rémtetteket, amilyenekkel például Kun páteret vádolták. Ez végső soron azt a célt szolgálta, hogy átírják a történelmet. De ha a történelemhamisítás ellenére Balogh páterrel és Kun páterrel kapcsolatban tisztán látunk, akkor számunkra vigasztaló a tény, hogy a katolikus egyháznak *csak egy* muszkavezető papja volt, de *volt egy sereg* hőselkű, nemzeti érzelmű papja. Közéjük tartozott a hazáját mélyszégyen szerető, hungarista Kun páter is.

Robert K. Logan:

A PERÓNOK: ARGENTÍNA NÉPHATALMI PÁROSA

hogy ténylegesen nagyon kevés náci, ill. a nációkkal együttműködő személy vándorolt be Argentínába. Például a köztisztviselőben álló Carlota Jakisch történész szerint mintegy 65 állítólagos háborús bűnös (köztük a médiában sokat emlegetett Adolf Eichmann és Josef Mengele) jutott be sikeresen Argentínába és került el ily módon a szövetségesek „igazságszolgáltatását”, vagyis a hóhért. Holger Meding német történész meg tudta állapítani, hogy csak 45 állítólagos háborús bűnös menekült meg a győztesek „igazságszolgáltatásától” Argentínába való menekülés révén. A kutatók azt is igazolták, hogy 36 francia és belga, valamint 52 horvát együttműködőnek sikerült Argentínában elkerülni a bírósági eljárást. Így megállapítást nyert, hogy mindösszesen kevesebb, mint 200 náci és velük együttműködő személy vándorolt be Argentínába.

Megállapították, hogy Alois Hudal osztrák püspök és más papok kétségtelenül több körözött személy menekülését segítették elő, éppen úgy, ahogyan korábban a zsidókat is segítették, amikor őket érte fenyegetés. Egy bizonyos mennyiségű, kétes tulajdonú aranyat és értéktárgyat is átvihettek Európából Argentínába, de bizonyosan nem nagy mennyiségeket. Az arany átvitelére vonatkozóan a CEANA jelentései egyértelműen leszögezték, hogy „náci arany fizikailag sohasem került az országba... és az Argentínai Központi Bank közreműködése a náci arannyal kapcsolatos tranzakciókban mindenesetre felettébb jelentéktelen volt”. Továbbá, egyetlen olyan hivatalos dokumentum sem került felszínre, amely arra utalt volna, hogy a Perón-kormányzat mint büntárs részt vett volna az arany áthozatalában vagy ellopásában.

Teljesen természetes, hogy sok német, aki azt látta, hogy nincs jövője Németországban, 1945-ben azt a megoldást választotta, hogy kivándorol Argentínába. Továbbá, Argentínában és más latin országokban élt az az ősi hagyomány, amely szerint a templomok hosszú időn át engedélyt kaptak arra, hogy menedéket nyújtsanak a szükségét szenvedőknek és kiváltságban részesítsék azokat a legyőzött katonai személyiségeket, akik biztonságot keresnek száműzetésükben.

Az angol-amerikai rendszernek az a patológia határát súroló, hosszan tartó gyűlölete, amely Juan Domingo Perón, és felesége, Eva Duarte de Perón (ismertebb nevén „Evita”) ellen irányult, külön figyelmet érdemel. Ez a hosszan tartó gyűlölködés nem érthető meg az Argentína elleni brit imperializmusnak és a XX. század első részében lezajlott társadalmi forradalmak történetének ismerete nélkül.

Az Argentína elleni folyamatos brit/amerikai ellenséges beállítottság mélyen fekvő oka abból ered, hogy Perónnak – ha átmenetileg is, de – sikerült megszabadítania országát a külföldi (kezdetben brit, később amerikai) piacoktól és tőkétől való hagyományos gazdasági függéstől. A brit és amerikai vállalatok gyakorlatilag monopóliummal rendelkeztek az argentin húsfel-

dolgozás, vasúti közlekedés, villamosenergia-gazdaság, gyógyszeripar és más iparágak fölött. Úgy látszott, hogy a sok vitára alkalmas adó Roca-Runciman szerződés megpecsételte a különleges argentin-brit viszonyt. Ez a különleges viszony szinte gyarmati helyzetben tartotta Argentínát, mint Nagy-Britannia mezőgazdasági szállítóját.

Különbéle előre nem látott események megzavarták ezt a különleges viszonyt. Először is a második világháború kirobbanása elűtötte Argentínát hagyományos piacaitól és beruházási forrásaitól és arra kényszerítette az országot, hogy önellátóvá válják saját iparának és pénzügyi alapjának kifejlesztése által. A modernizációval és iparosítással a szakszervezetek egyre nagyobb hatalomra tettek szert. A sokáig hatalmon levő argentin oligarchia, amellyel a britek mindig szoros kapcsolatban voltak, kezdte elveszíteni kiváltságos helyzetét. Természetesen az „autarchia” szó (vagyis a nemzeti önállóságra törekvés) nemzetközi bankárok számára átokszó.

1943-ban egy katonai puccs megdöntötte a korrupt Castillo-kormányt. Egy fiatal, karizmatikus ezredes, Juan Perón vette kezébe a gazdaságilag összeroppanó nemzet Munkaügyi és Népjelölti Minisztériumának vezetését. Ezredes társa, Domingo Alfredo Mercante nélkülözhetetlen segítségével, aki átvette a rendkívül fontos Buenos Aires-i tartomány vezetését, Perón szervezési és vezetési tulajdonságai megnyerték számára a munkásosztály támogatását, ami fő politikai bázisává vált.

Argentína népességének zöme olasz és spanyol származású. Teljesen természetes volt, hogy az 1930-as évek nagy gazdasági válsága idején, amikor az amerikai és a brit kapitalizmus zátonyra futott, Argentína katonasága és polgári lakossága – kiutat kínálva modelleket keresve – Mussolini fasiszta Olaszországához és a nemzetiszocialista Németországához fordult. Ezenkívül Olaszországhoz hasonlóan Argentína is katolikus ország volt, olyan erkölccsel és szellemmel, amely teljesen különbözött a „hítségű Albion” erkölcsétől és szellemétől.

Mihelyt Perón hatalma megnövekedett (1940-ben helyettes elnök és hadügyminiszter lett), az oligarchák és mások, akik hatalmukat most fenyegetettnek érezték, 1945 októberében puccsot szerveztek avégett, hogy elmozdítsák Perónt a kormányból. De a felkelők rosszul számítottak, és Perón követői néhány napon belül képesek voltak újraszerveződni és a puccsot leverni. Buenos Aires-ben a munkásvezetőknek és Perón hűségű barátjának, Mercante ezredesnek irányításával tömeges utcai tüntetésekre került sor.

Amikor a második világháború befejeződött, és Nagy-Britannia gazdasági „hardirokkant” lett, Perón előállt a belföldi iparosítás programjával, ami magában foglalta a külföldi tulajdonban levő üzemek államosítását. Perón társa és megerősítője az argentin gazdasági élet e nagy átszervezésében Evita volt, akit feleségül vett. Evita, a férje és programja mellett szenvedélyesen elkötelezett asszony félelmetes tőke lett

Perón számára, aki 1946-ban Argentína elnöke lett, bár az amerikai közvélekedéssel ellentétben nem Juan Perón hatalma származott Evitától, hanem Evitáé Juanéból.

Magát Perónt az „ingnőküliek” (vagyis a munkások) vezérének és páratlan támogatójának nevezték. Politikai tanítása a szociális igazságosság és a „harmadik út” álláspontja volt, ami szemben állt az oligarchákkal, a kommunistákkal és az imperialistákkal. Evita Perón, aki sikeres karriert futott be a rádióvilágba, a film- és a színházi életben, mielőtt férjhez ment Perónhoz, azonnal elnyerte az argentin nép rokonszenvét, szívét. Evita rendkívül sikeres nyilvános szónok volt, az érzelmekre elementárisan ható, drámai szónoklatokkal érvelt Perón politikája mellett.

Evita egyedül vette kézbe a hatalmat Argentína egész szociálpolitikája felett: kórházakat, iskolákat létesített, lakásépítési programot kezdeményezett, árvaházakat, könyvtárakat, idősotthonokat, a rászorulóknak számára menhelyeket és szociális biztonsági programokat hozott létre – mindezt a Szociális Segély Alapítványának védnöksége alatt. Ugyanilyen fontos és kitartó támogatója volt a nők jogainak és annak a törvénynek, amely szavazati jogot adott az argentin nőknek.

Ez a sokoldalú kiváló teljesítmény az argentin társadalomban Evita rendkívüli vonzerejét és tapintatát tanúsítja. Beszédeiben önmagát mindig szerényen mint „Perón hídját a nép felé” mutatta be. Sohasem szűnt meg azonosulni férje nézetével és dicsérni férjét, az Elnököt. Perón pedig a maga részéről csak hálás lehetett felesége hűségéért és támogatásáért. Evita tevékenységei tovább fokozták az oligarchák haragját, különösen a gazdag jótékonyági hölgyekét, akik a korábbiakban Argentínában hagyományosan fő szerepet játszottak a karitatív tevékenységek irányításában.

Juan és Evita tökéletes munkatársai voltak egymásnak: Juan az erős, férfias, katonás vezér, aki a kommunizmus és az imperializmus ellen a független Argentínáért küzdött; Evita a gyermektelen, törekény megjelenésű, fiatal nő hanyatló egészségi állapotában is hű felesége és fő támasza maradt a férjének. Halála napján, 1952. július 26-án a kormány hírül adta: „Szomorú kötelességünk tájékoztatni a köztársaság népét, hogy Eva, a nemzet lelki vezére, este 8 óra 25 perckor meghalt.”

Felesége halála után Perón szerencsecsillaga hanyatlani kezdett. Európa kiheverte a második világháború következményeit, iparágai ismét túlórázva működtek – ellátták a dél-amerikai országokat. Az USA ekkor csak az angolokat segítette a Perón előtti privilégiumaik helyreállításában, de

Juant és feleségét, Evita Perónt méltán híres emberként ünnepelték egyesek, míg sok gonosz dologgal vádolták őket mások. Valóban olyan rosszak voltak a Perónok? Vagy csak azért mocskolták be őket, mert a népi Perón nem volt barátságos a Harmadik Birodalom iránt?

A média fő áramlata érthető módon azt az utat választotta, hogy figyelmen kívül hagyja Argentína állítólagos náci múltja sok hűhóval kísért „CEANA” vizsgálatainak első eredményeit. (A CEANA Argentína náci cselekményeit vizsgáló bizottság.)

Több, mint három évig tartó vizsgálatok után a CEANA eredményesen menti fel az argentin kormányt a média által gerjesztett szűnni nem akaró, rosszindulatú vádak, vádaskodások és gyanúsítások alól. E vádak és gyanúsítások szerint Argentínában szándékosan rejtegettek számtalan náci állítólagos háborús bűnöst és bűnös úton szerzett kincset és aranyat, amelyeket a zsidóktól a második világháború alatt elkobozták. Nem számítva a megalapozatlan médiabeszámolókat, az olyan szenzációhajhász, kitalált történeteket bemutató könyvek, mint Frederick Forsyth „The Odessa File” és Jorge Camarasa „Odessa al Sur” című munkája, azt sugallták, hogy a Vatikán és Juan Perón közigazgatási szerveinek közreműködésével egyetlen hatalmas hálózatot létesítettek annak érdekében, hogy az egykori SS-embereket és a náci aranyakat Argentínában összpontosítsák. A második világháborútól kezdve a náci állítólagos argentinai jelenlétével kapcsolatban a média által táplálva valóságos hisztéria terjedt el. Ezek a hamisítások most lelepleződtek.

A CEANA, a hivatalos vizsgálóbizottság, 1999. november 11-én egy átfogó, kimerítő vizsgálat után kiadta előzetes vizsgálati eredményeit. A CEANA-t Guido Di Tella argentin külügyminiszter alapította annak érdekében, hogy állapítsa meg az igazságot a náci beszivárgásnak és annak a felhalmozott titkos aranykészletnek a nagyságával kapcsolatban, amelyet a háború utolsó napjaiban német tengeralattjárók állítólag Argentínába hoztak. A CEANA élén olyan nemzetközi tudóscsoport állt, amelynek tagjait a tisztességükbe vetett bizalom alapján választották ki. E személyeket, munkájukat – annak további biztosítása érdekében, hogy megállapításait a világ elfogadja – zsidó akadémikusok és médiavezetők figyelték. A CEANA-bizottság teljes hozzáférési lehetőséget kapott Argentína, az USA, Nagy-Britannia, Svájc, Németország, Olaszország, Franciaország, Belgium és Portugália országos levéltáraihoz.

A kutatók – a zsidó résztvevők közreműködésével – arra a megállapításra jutottak,

beavatkozott az argentin ügyekbe is. (Az a teljes körű diplomáciai és logisztikai segítség, amit az USA kormánya adott Nagy-Britanniának a Falkland-szigetekért folytatott háborúban 1982-ben, világosan bizonyította, hogy az USA és Nagy-Britannia közös politikát folytatnak Argentína ellen, és az USA kormánya láthatóan figyelmen kívül hagyta, hogy Argentína igényei a szóban forgó szigetekre legalább olyan jogosak voltak, mint a britekéi.) Perón reményei a hazai ipar létesítését illetően végleg meghúzódtak. A gazdasági ínséget hamarosan követte a politikai akció a peronizmus ellen.

1955-ben katonai puccsal megbuktatták Perónt. Az új rendszer, amelyet az oligarchia és Perón egyéb ellenségei támogattak, arra vállalkozott, hogy annyit rombol le Evita újításaiból és intézményeiből (a menedékhelyekből, iskolákból, kórházakból stb.), amennyit csak tud. Különösen azokat az intézményeket szüntették meg, amelyek az ő nevét viselték. Maga Perón Spanyolországba ment száműzetésbe.

A peronizmus hiteltelenítése érdekében Juan és Evita magánéletét és jellemét illetően olyan rágalmaszba és mocskolásba kezdtek, amely mind a mai napig tart. Juant azzal vádolták, hogy tizenéves lányokkal folytatott viszonyt és náci szimpatizáns. Evitát rosszindulatúan azzal vádolták, hogy prostituált volt és pénzt lopott az Eva Duarte Alapítványtól. De a gyűlölet-kampány és a mocskolás a Perónok ellen Argentínában és a latin országok zömében teljesen kudarcot vallott, noha a rágalmasz állítások még mindig izgalomba hozzák az erre fogékony briteket és amerikaiakat.

Juan Perón 1974-ben visszatért a hatalomba, Evita földi maradványait pedig végső nyugalomra hazai földben helyezték el. A peronista párt továbbra is létezik, de karizmatikus vezér nélkül töredékes párttá vált. Noha Evita sohasem lett teljesen „Szent Evita”, mindazonáltal nagyon sokan ma is szeretettel emlékeznek rá, és nemcsak Argentínában.

A háború után sok emigráns érkezett Európából Argentínába új életet kezdeni, mint ahogyan az Egyesült Államokba is sokan vándoroltak be. Történelmi, etnikai és vallási okok miatt az argentin kormány úgy döntött, hogy nem nyomoznak a „gyanús” németek után, nem üldözik, nem tartóztatják le és nem ítélik el azokat, akik mint be-

vándorlók érkeztek az országba a második világháború után. Mi ebben a borzalmas? Az USA, Nagy-Britannia és Franciaország a maguk szempontjait követve úgy döntöttek, hogy nem keresik, nem üldözik, nem börtönzik be, nem ítélik el és nem deportálják azokat az oroszokat, ukránokat vagy zsidókat, akik kommunista bűnökbe keveredtek, és így cselekednek még akkor sem, ha azok a hírhedt Gulág-rendszerrel függtek össze.

A háború alatt az USA aktív hadviselő fél volt, a Szovjetunió szövetségese, míg Argentína semleges maradt, amíg csak lehetett, nyilvánvalóan rokonszenvezve az olasz és a német néppel. 1945. március 27-én, az USA részéről gyakorolt nagy nyomás hatá-

sára, Argentína végül is hadat üzent Németországnak. Nem más, mint Juan Domingo Perón, aki akkor hadügyminiszter volt, írta alá a hadüzenetet. Továbbá, a második világháború alatt a legtöbb argentin nyersanyagot az USA-ba és Nagy-Britanniába exportálták és nem Németországba vagy Olaszországba.

A nemzetközi CEANA-bizottság nagyon hasznosnak bizonyult a mítoszlanításban és az Argentínára gyakorolt náci befolyás méreteivel kapcsolatos számos tévhit kiküszöbölésében. A jelek szerint a tisztességes, független, elfogulatlan kutatók kiválasztása az érintett országok együttműködő készségével összekapcsolva, tökéletes eszköze lehet a második világháború más – adott esetben sok vitát kiváltó – eseményeivel kapcsolatos, régóta meglevő kértelkek megoldásának.

Utóirat

Fél évszázaddal azután, hogy Eva és Juan Perón létrehozta a népi peronista mozgalmat, a peronisták – megengedve a különböző meggyőződéseket és hitelességi szinteket – továbbra is irányítják az argentin tartományokat. De Juan Perón a maga korában is a pártja hatalmi küzdelmein felülemelkedve szerette hasonlítani a különféle, egymással viaskodó peronista pártfrakciókat a közönséges macskákhoz. Perón ezt mondaná: „Talán úgy tűnik, hogy egymással hadakoznak, de valójában csak szaporodnak. Végül a peronizmus fennmarad és terjed.”

The Barnes Review

(Ford.: *Tudós-Takács János*)

„HEIL HITLER, HERR FRIEDMAN”

Egy nemzetiszocialista beszélgetése egy zsidóval, a Vanity Fair újságírójával, Michel Friedmannal II.rész

Horst Mahler egykor egyik alapítója volt a baloldali radikális RAF-nek [RAF = Rote Arme Fraktion = Vörös Hadsereg Frakció], ma a német nemzetiszocialisták egyik vezető személyisége. Beszélgető partnere Michel Friedman (szül. Párizsban, 1956. február 25.) Németország egyik leginkább visszataszító zsidó tv-műsorának vezetője. 2000 és 2003 között a Németországi Zsidók Központi Tanácsának elnökhelyettese. 2001-től 2003-ig az Európai Zsidó Kongresszus elnöke. Lengyelországi zsidó családból származik, korábban politikai ambíciókat is dédelgetett. Zsidó létére 1983-tól a CDU (!) (Kereszténydemokrata Unió) tagja, ahol több vezető tisztséget is betöltött. 1993-tól politikai műsorvezető lett a tv-ben, és a németek egyik leggusztustalanabb inkvizitoraként szerzett nevet magának. 2003 júniusában országos botrányt kavart: kiderült, hogy szoros kapcsolatban állt egy nemzetközi embercsempész csoporttal, amely Ukrajnából fiataloknak számító lányokat szállított illegálisan Németországba. Ott kábítószerezővé tették, majd prostitúcióra kényszerítették őket. Friedman bizonyítottan aktívan is részt vett a lányok „betérésében”, saját maga látta el őket kokainnal, hogy utána élvezze „szolgáltatásaikat”. A nyilvánosság nyomására Friedman lemond politikai tisztségeiről és a tv-ben felfüggesztik a műsorát. Bűnbánatot tanúsít („hibát követtem el”), aminek következtében egy bíróság 17 000 euro pénzbüntetésre ítéli. Az eset után egy évvel Friedmant már újra ott találjuk, ahol 2003-ban abbahagyta. Jelenleg már nem egyetlen saját műsora van, mint volt korábban, hanem különböző tv-csatornáknál három saját műsorral rendelkezik és egyidejűleg a *Vanity Fair* c. magazin főmunkatársa is. Megemlékező továbbá, hogy németellenes gyalázkodásaiért 2001-ben megkapta a „Szövetségi Érdemkeresz-

tet”, ami az egyik legmagasabb német állami kitüntetésnek számít, továbbá megkapta a „Német Televíziós Nagydíjat” is, és mellékesen többször választotta a bulvársajtó „az év nyakkendő emberének”. Friedman a beszélgetés után azonnal feljelentette Mahlert holocaust-tagadás miatt. – *A szerk.*)

Michel Friedman: Mit tart a törökökről?

Horst Mahler: Tudja, nekünk a törökökkel van egy problémánk, és azt meg fogjuk oldani.

M.F.: Milyen problémája van, és hogyan oldja meg?

H.M.: Például: maguk a törökök az egyikét alkotják azon népeknek, amelyek egy bizonyos zsidó taktikának a legkorábban váltak áldozataivá. Kemal Atatürk, aki az iszlám ellen harcolt, e célból a zsidók erejét megerősítette Törökországban. Nagy meglepetéssel vettem tudomásul, hogy Törökországban a törökök a XVI. századtól fogva a felső réteget alkotják és minden szálát a kezükben tartanak. Spanyolországból viszont kiűzték őket.

M.F.: Azt akarta mondani: „a zsidók”? De valójában ezt mondta: „a törökök”.

H.M.: Igen, ezt nem vagyok képes különválasztani, mivel a törökök felett idegenek uralkodtak, ahogyan rajtunk is idegenek uralkodnak a zsidó hatalom által.

M.F.: És ezt hogyan oldja meg?

H.M.: A törökök ott vannak, ezt a problémát az ő látásmódjukból és a Törökországban fennálló érdekhelyzetből kiindulva kell megoldani, amennyiben ők most felkelnek az úgynevezett fehér törökök ellen. A fekete törökök a mohamedán jellegű törökök. A felkelésnek a fehér törökök, vagyis az elvilágiasodott, azaz zsidó jellegű és a felső réteget alkotó törökök ellen kell irányulnia.

M.F.: Mit tart a Németországban tartózkodó törökökről?

H.M.: Semmit.

M.F.: Miért?

H.M.: Ők nem tartoznak Németországba, ők Törökországba tartoznak.

M.F.: Miért?

H.M.: Lehet, hogy a zsidók is be fogják látni, de a törökök biztosan belátják majd, hogy Törökország a hazájuk, és a hazájukba vissza fognak térni.

M.F.: Miért nem lehet néhány ezer, százezer vagy 1-2 millió török Németországban?

H.M.: Milliókról van szó.

M.F.: Miért nem?

H.M.: Mivel ez nem működik.

M.F.: Miért nem?

H.M.: Mivel ez német terület, és természetesen mindig csak az működik, hogy egy nép az adott térségben önmagát bontakoztatja ki, és az ilyen jellegű idegen befolyást önmagából kiveti.

M.F.: És mi van azzal a – mondjuk – másfélmillió kelet-európaival, akik itt élnek?

H.M.: Minden külföldinek vissza kell térnie oda, ahonnan jött.

M.F.: Tudja, hogy több mint másfélmillió német él külföldön. Nekik is vissza kell térniük Németországba?

H.M.: Boldog lennék, ha minden német visszatérne Németországba.

M.F.: Hogyan kényszerítené a külföldieket, hogy távozzanak innen?

H.M.: Tudja, ha az én házamba valaki vendégként jön, és azután ott marad, noha azt akarom, hogy menjen, akkor arról gondoskodni fogok, hogy ő az én házamból elmenjen.

M.F.: Hogyan gondoskodik erről, ha nem akar elmenni?

H.M.: Az megmutatja magát. Feltételezem, hogy a törökök nagyon jól belátják, hogy az ő hazájuk Törökország. ►

► M.F.: Hogyan gondoskodik erről, ha ők nem akarnak menni? A legtöbb külföldi nem akar távozni.

H.M.: Tudja, ha a birodalom törvényeit nem veszik figyelembe, akkor a birodalomnak meg van a hatalma azok érvényesítésére.

M.F.: Hogyan?

H.M.: Minden szükséges eszközzel.

M.F.: Tehát kiutasítással is?

H.M.: Az csak magától értődő. Az a legvilágosabb joga minden népnek, hogy a külföldieket a maga területéről eltávolítsa. Ezzel kezdődik ugyanis a szuverenitás.

M.F.: És ezt elméletileg bármely német megtehetné?

H.M.: Nem.

M.F.: Az Ön értelmezése szerint minden német megvédené a birodalmat. Igen vagy nem?

H.M.: Nem. Természetesen nem minden német, hanem a Német Birodalom. A birodalom cselekvési képességének mint hatalomnak helyre kell állnia. Annyira törvénytelenül történik Németországban mindez, hogy egyes németek egyéni módon gondolják és kényszerülnek megoldani ezt a problémát. Ez bosszantó. És ezt nem szabad megtenni, mert visszaüt ránk. Ha egy külföldit, aki a német földön tartózkodik, pusztá kézzel összeverne valaki, akkor ő nem a Német Birodalom érdekére ügyelne, hanem a Német Birodalom ellen cselekedne. A Német Birodalom a jogon és az etnikai alapon nyugszik.

M.F.: A nürnbergi faji törvények jogosak voltak?

H.M.: Azokat a zsidók nagyon üdvözlötték. Például Leo Bäck.

M.F.: A nürnbergi faji törvények jogosak voltak?

H.M.: Jogosak voltak, mert a Német Birodalomnak ez volt az akarata.

M.F.: Tehát Ön támogatja ezt?

H.M.: Azt mondtam: ez volt a jog.

M.F.: Akkor így kérdezősködöm: óhajtaná-e ma, hogy újra legyenek olyan törvények, amelyek érvénytelenítik azt a házasságot, amelyet egy zsidó egy nem-zsidóval köt?

H.M.: Nem. Mivel annak az ismeretbeli előrelépésnek az alapján, amelyet a német nép ezzel a múlttal kapcsolatban, ennek a múltnak az alapján most tesz, az a felfogásom, hogy ez már nem lehetne megoldás. Tehát világosan és egyértelműen azt mondom: nem.

M.F.: Ez azt jelenti, hogy Önnek nincs problémája, ha egy német egy mohamedán törökkel köt házasságot?

H.M.: Azt mondom: van itt egy problémám, de ez az én személyes gondom. Ha a Német Birodalom egy adott fel fogást a magáévá tesz, akkor azt el kell fogadni.

M.F.: Mi köze van ennek Önhöz, Ön csak Horst Mahler, nem a Német Birodalom (nevet). Önnek az a véleménye, hogy egy török férfi és egy német nő közötti házasság rendben van és jogilag érvényesnek kell maradnia?

H.M.: Ezt vállalhatónak tartom.

M.F.: Mit jelent „vállalhatónak” tartani? Elfogadná ezt, vagy megváltoztatni akarná?

H.M.: Ez a körülményektől függ. Ha például napjainkban értékelik a helyzetet, akkor az a házasságkötés szabadságát eredményezi – ez a történelem folyamán mindig kényes kérdés volt, és a zsidóknál még ma is az, mivel egy zsidónak egy némettel való házasságkötését nem engedélyezik minden további nélkül. Ez súlyos probléma minden nép számára. És ha olyan értékelésre jutnék, hogy ez a bomlási folyamatot segítené elő, akkor azt mondanám: nem.

M.F.: Nálunk ez alatt szép számmal kötnek ilyen házasságokat. Nyugtalanítja ez Önt?

H.M.: Ez tényleg nyugtalanít engem, de ez nem jelenti azt, hogy én ezeket a házasságokat felbontanám, ha határozom kellene, ezzel a problémával foglalkozni kellene.

M.F.: Hogyan foglalkozna ezzel?

H.M.: Emberileg. Én például annak a tudomásulvételét segíteném elő, hogy az ilyen emberek mindig veszélyeztetik a német népet, és ilyen eseteknek lehetőleg nem volna szabad előfordulniuk.

M.F.: De ilyen esetek előfordulnak, ami azt jelenti, hogy a német nép veszélyeztetett? Mi a megtörtént esetekről beszélünk, Herr Mahler.

H.M.: Igen. Tehát, Herr Friedman, hogy egyszer s mindenkorra megértsük egymást: én minden rendszabály mellett vagyok, ami szükséges ahhoz, hogy a német népnek mint német népnek az életét biztosítsuk.

M.F.: Én megértettem Önt, csak azt szeretném tudni: milyen rendszabályokat alkalmazna ez esetben?

H.M.: Ezt nem tudom itt így megválaszolni, mert a kérdés az, hogy miként értékelné a helyzetet a birodalom

vezetősége. Lehet, hogy elfogadná ezt a helyzetet, de lehet, hogy olyan veszélynek értékelnék, amit másként nem tudnánk leküzdeni, mint válással és kiutasítással.

M.F.: Ó, tehát a válás is egy választható lehetőség lenne?

H.M.: Mindig is egy választási lehetőség volt. Az izraeliek számára mindig egy választási lehetőség.

M.F.: Nem.

H.M.: De igen.

M.F.: Nem, ez egyszerűen nem igaz. De tudom, hogy ez ismét egy „zsidó hazugság”. Mit csinál Ön tehát Európával?

H.M.: Azt a kérdést tegye fel: mit fog csinálni Európa önmagával? A zsidó...

M.F.: Én Önt kérdezem: mit csinál Ön Európával?

H.M.: Európa le fogja rázni magáról a zsidó uralmat, és azután az európai...

M.F.: Mit csinál Ön Európával? Most tehát van egy Európai Unió, és Ön...

H.M.: Én nem csinállok semmit sem Európával. Európa csinál valamit önmagával. Az országok, a népek.

M.F.: Egyetért-e Ön az Európai Unióval?

H.M.: Természetesen nem. Ez előkészület a Német Birodalomnak mint olyannak a kikapcsolására.

M.F.: Ez azt jelenti, hogy mindazok a rezsimok, amelyek az EU-hoz csatlakoznak, a német nép árulói?

H.M.: Hogyhogy árulói? Ők kényszer alatt állnak, nem?

M.F.: A motívum engem nem érdekel.

H.M.: Nézze, Európa a Német Birodalommal együtt elvesztette a háborút. Ennek a háborúnak a győztesei egyértelműen a zsidók. Ez tény. És most Európa olyan állapotban van, hogy ki van szolgáltatva a zsidó fennhatásnak, mindaddig, amíg a Német Birodalom...

M.F.: Akkor ők miért nem árulók?

H.M.: Nem, ők nem árulók.

M.F.: Igen, de akkor mik? Ön pontosan azt mondja, hogy ők elárulják a német érdekeket.

H.M.: Most vegyük csak ezeket a zárójelbe tett egyszerű politikusokat, a vazallusokat. Ezek bizonyosan árulók, ha tudatosságot tételezünk fel náluk. Sokaknál feltételezem ezt. De sokan nem tudatosak. Jó emberek, akik elhiszik a zsidó hazugságokat, és ezért ők nem árulók.

M.F.: Herr Schröder jó ember volt, vagy tudatosan tette, amikor például a keleti-európai kibővítés mellett szót és a lehetséges belépésről Törökországgal tárgyalt?

H.M.: Én azt gondolom, hogy Gerhard Schröder nagyon sokat tud, amit az egyszerű párttársai nem tudnak. És ebben az értelemben Gerhard Schröder – a látszat szerint, mivel a tényeket bizonyítanom kellene – áruló. Így van? És ez érvényes a többi vezető politikusra is, akik nagyon határozott dolgokkal szembesültek.

M.F.: Frau Merkel is?

H.M.: Mielőtt hivatalába lépett, el kellett Amerikába mennie, és akkor már világossá vált előtte, mit jelent az, hogy Németország, a Német Birodalom elvesztette a háborút.

M.F.: Hogyan akarná ezt visszamenőleg érvényteleníteni?

H.M.: Semmit sem lehet visszamenőleg érvényteleníteni, csak a jövőben lehet alakítani.

M.F.: Tehát Európa megmarad Ön szerint is a Német Birodalomban?

H.M.: Nem. Nézze, ezek a szerződések egészen Maastrichtig a Német Birodalom számára nem kötelezőek, mert a Német Birodalom, mint eddig, ezután is működés-képtelen.

M.F.: Jó, tehát Ön mégis vissza akar menni?

H.M.: Nem vissza, hanem Európa jövőjét formáljuk a jelenlegi érdekeink alapján, és ehhez tartozik, hogy az európai nemzeti államok mint ilyenek ismét...

M.F.: Milyen határai lesznek akkor Németországnak?

H.M.: Németországnak azok a határai, amelyek 1871-től 1937-ig voltak. Azok megállapíthatók. Ami akkor megvalósul, az hatalmi kérdés. A jog egyértelműen a Német Birodalom oldalán van, hozzá tartoznak a Lengyelország és Oroszország által elcsatolt területek...

M.F.: Azokat újra akarja birtokolni?

H.M.: Igen, természetesen.

M.F.: Az Oroszország által elcsatolt területeket is?

H.M.: Igen. Ha az egyáltalán lehetséges.

M.F.: De Ön azt mondja: „Azt mi nem akarjuk visszamenőleg érvényteleníteni.” Akkor hát háborúval kell azt visszaszereznie? Mikor lenne erre hatalma?

H.M.: Nézze, jogunk van a háborúra és a békére. És ha jogtalanság történt, minket megraboltak, akkor jogunk van

visszaszerezni azt, amit elraboltak tőlünk. Az, hogy ezt mikor tesszük meg, olyan kérdés...

M.F.: De Ön elméletileg azt mondaná, hogy ha a Német Birodalom létezik, ahogy Ön arról álmodozik, Németországnak joga van háborút indítani, hogy a Lengyelországhoz és Oroszországhoz tartozó területeit visszaszerezze?

H.M.: Számomra kétségtelenül joga van.

M.F.: Beszéljen még egyszer egy kicsit a Baaderrel és Ensslinnel való együttműködése idejéből. Mi minden történt Önnel?

H.M.: Nézze, azok olyan emberek voltak, akik számára nem a jólét, nem a kényelem, nem a hivatásnak szentelt lét volt a döntő, hanem minket valamiképpen azok a folyamatok ragadtak meg, amelyek Európában és a világban a XX. században előtűntek. És mi ezekbe akartuk magunkat bevonni, és én nagyon tiszteltem és szerettem ezeket az embereket.

M.F.: Noha embereket öltek?

H.M.: Nézze, az háború volt. És nekik az volt a meggyőződésük, hogy...

M.F.: Jelenleg háború van?

H.M.: Igen, természetesen ma háború van. A német nép lelkének gyilkolása naponta, intenzíven folyik.

M.F.: Tehát, azt mondja, hogy az háború volt, és ezért tisztelte és szerette azokat a gyilkosságokat, amelyeket Ensslin és Baader cselekedett.

H.M.: Én nem a gyilkosságokat tiszteltem és szerettem, hanem azokat az embereket, akik azt tették.

M.F.: Elhatárolja magát attól, amit tettek?

H.M.: Nem, természetesen egyáltalán nem.

M.F.: De ha nem határolja el magát, akkor mégis az a véleménye, hogy a gyilkosság, mint eszköz akkor helyénvaló volt.

H.M.: Nem.

M.F.: Elítéli azt?

H.M.: Ez nem elítélés kérdése. Én tudom, hogy az tévedés volt. És az vezetett ehhez a felismeréshez, amelyet lényegesnek tartok... Ez nem erkölcsi kérdés, hanem a felismerés kérdése.

M.F.: Én nem erkölcsről beszélek. De az elhatárolódás azt jelenti, hogy ez a cselekmény – minden mostani értékelés nélkül – téves. Buback gyilkosságai...

H.M.: ...ellenkező hatást értek el, mint amit szándékolta.

M.F.: Kérdéses, hogy mit érnek el ezzel. De itt van például Hans Martin Schleyer. Tételezzük fel, hogy a meggyilkolása elérte volna azt, amiért megölték. Akkor az helyes lett volna?

H.M.: Vállalható lett volna.

M.F.: Tehát ha a cél, amelyet a RAF akart, nevezetesen egy másik Németország, emberek meggyilkolása által elérhető lett volna, akkor a gyilkosságok vállalhatóak lettek volna?

H.M.: Tudja, a háború emberek megölését jelenti.

M.F.: Higgycs el, azért fogalmazok olyan pontosan, mert nem szeretném semmibe se belevinni. Ellenkezőleg: nagyon komolyan veszem, amit Ön mondott. Tehát még egyszer: ha a cél elérhető emberek meggyilkolásával, akkor Ön még ma is úgy látja, hogy ha ez háború, az ilyen emberek meggyilkolása vállalható?

H.M.: Ön a kérdést feljelentési szándékkal teszi fel.

M.F.: Nem, bocsánatot kérek, én valóban csak Önre hallgatok. Ön azt mondta, hogy az vállalható, ha a cél elérhető. Csupán ezt megragadva, még egyszer azt mondom: ha a cél elérhető, ezeknek az embereknek a meggyilkolása vállalható? Egyáltalán nem mondtam azt, hogy „helyes”, vagy „téves”; megmaradok az Ön szavainál: vállalható, vagy nem?

H.M.: Ha a cél, a német nép felszabadítása ezzel elérhető lenne, akkor ez az áldozat vállalható.

M.F.: Így, pont.

H.M.: Pont.

M.F.: Ez azt jelenti: ha ma teljesen határozott számítással, nagy valószínűséggel abból lehet kiindulni, hogy a cél, amit Ön maga elé kitűzött elérhető lenne, akkor az emberek megölése még ma is vállalható lenne?

H.M.: Ez a világ folyása. Igen.

M.F.: Oké. Akkor ezt megértettem. Ez azt jelenti, hogy az Ön problémája a hatalomhoz való vonatkozásban nem abban áll, hogy erőszak alkalmazható, vagy nem, hanem abban, hogy ha ezt az eszközt alkalmazom, akkor az úgy és csak akkor legyen alkalmazva, hogy azzal én a politikai célokat elérjem. Ha nem érem el, akkor az értelmetlen gyilkosság.

H.M.: Igen. Így van.

M.F.: Ha tehát itt öt ember ülne, és kintről azzal a prog-

nózzal jönnének, hogy XY meggyilkolása által mind az ötünknek célja elérhető... amit kiterveltünk, akkor mind az öten azt mondanánk, hogy most gyilkolnunk kell?

H.M.: Így van, így volt, és mindig így lesz. Minden más csak álmotánc.

M.F.: ...Önt ezekkel a neonáccikkal kapcsolatban nem az bosszantja, hogy ők ezeket vagy azokat a fiatalokat megverik, hanem mert ez a verekedés az Ön szemlélete szerint semmit sem eredményez? Ha valamit eredményezne, nevezetesen azt, hogy a zsidók távozzanak, a külföldiek távozzanak, akkor ezt a verekedést, mint az Ön célja elérésének eszközt helyezelné?

H.M.: De Herr Friedman, ez a legtisztább gyengeelméjűség. Ha valaki mindig azt mondja: „ha, ha, ha, ha”, hogy azután olyan választ kapjon, amire Önnek szüksége van, hogy egy meghatározott propagandát folytasson...

M.F.: Azt már megkaptam. A választ már Ön megadta.

H.M.: A választ egészen pontosnak és egészen közhelyesnek láttam.

M.F.: Pontoson olyan precízen idéztem. Ez nekem eleget, higgye el. Én csak azt akarom látni, hogy helyesen foglaltam-e össze, amit mondok. Mindhárom jogászok vagyunk, mi összegyűnk. Önnek nem kell hozzátenni semmit, higgye el nekem; amit mondott, vitathatatlan. Én csak összefoglalom úgy, ahogyan azt mi, jogászok, tanultuk.

H.M.: Tegye.

M.F.: Tehát, amikor öten itt azon a véleményen lennénk, hogy a külföldiek megverése, zsinagógák felgyújtása... tehát egy félelmetes helyzet teremtése által elérnénk a célunkat, Németország külföldiektől és zsidóktól való megszabadítását...

H.M.: Akkor azt mondom Önnek. Nagyon valószínűleg tartom, hogy mi öten ebben egyetértünk.

M.F.: Ez a feltevés semmit sem jelent. Akkor tételezzem fel másik ötöt. Ötöt, akik ebben egyetértenek. Akkor ön azt mondaná: oké, ez nem másítható meg, ennek meg kell történnie?

H.M.: Nem, ennek az ötnek meg kell tennie, amit döntött.

M.F.: Oké. De amikor...

H.M.: De én kívül maradok és azt mondom Önnek: ez nem a helyes út.

M.F.: Nos, de Ön pontosan azt mondta, hogy ez a helyes út, ha az ember eredményhez jut.

H.M.: Önnek a szavai ezek: „ha, akkor”. Én pedig helyesen mondom, amit mondok, mégpedig nem a „ha, akkor” szavakkal.

M.F.: Nem, engem már nem érdekel a helyes fogalmazás. Nem megyek vissza. Így fogom idézni.

M.F.: Miként vélekedik Ön az NPD-ről?

H.M.: Az egyfajta párt.

M.F.: Ezt még én is tudom.

H.M.: Az nemzeti demokrata és nem nemzetiszocialista párt. Ezt én nagyon sajnálom. És én megmondtam, amit erről a párról tartok: végső soron az olyan rendszer híve, amit le kell győzni.

M.F.: Az NPD-be is beszivárogtak a zsidók?

H.M.: Nem, ez egyáltalán nem szükségszerű, hanem azért van szükség az NPD-re, hogy megmutassák: mi úgynevezett demokrácia, szabad társadalom vagyunk. Sőt az NPD-nek szabad magát...

M.F.: Nos, jó... Ön egy olyan korban képviselte azt. Itt Ön ellentmond önmagának. Ez a társadalom megpróbálta ezt az NPD-t kivonni a pártok vitájából.

H.M.: Nem a társadalom. Mert ki a társadalom? Teljesen meghatározott kör.

M.F.: Akkor a kör, a Bundesrat, a Bundestag, a törvényes, választott képviselők.

H.M.: Igen, végső soron a zsidók, igen, világos, ők azok, akikhez ez a párt nem illik. Mivel végső soron Önöknek szükségük van arra...

M.F.: De éppen Ön mondta, hogy a zsidók akarják, hogy az a párt létezzon.

H.M.: Igen.

M.F.: Hallatlan!

H.M.: Éppen ez az ellentmondás.

M.F.: Az Ön ellentmondása, nem a zsidóké.

H.M.: Tudja, a hégei filozófia abból a tételből indul ki, hogy az ellentmondás az igazság jele. És ebben az értelemben: a zsidók természetesen az NPD ellen vannak, ugyanakkor szükségük van rá. És a zsidók elég ügyesek ahhoz, hogy ezt a játékot úgy játsszák...

M.F.: Ó, ez az Ön számára játék?

H.M.: Ez egy kifejezés – a játékelmélet – Ön ismeri azt.

M.F.: Amikor a szeptember 11-i terrormerénylet megtörtént, hogyan minősítette azt? Jogos, törvényes erőszak volt?

H.M.: Ön tudja, hogyan fejeztem ki magam. Ezért a kifejezésért engem kétszer ítéltek el, és még mindig ezt a büntetést törlesztem. Közben tudom, hogy az teljesen más volt. Azok nem voltak semmilyen szabadságharcosok, hanem szükség volt egy második Pearl Harbor-re (ahogy azt egy Bush körüli kör kifejezésre juttatta), hogy a világot háborús hangulatba hozza, hogy újra felépítse a nagy ellen-ségképet.

M.F.: Ez azt jelenti, hogy maga Bush szervezte meg a terrormerényletet?

H.M.: Nos, hát én Busht túlságosan cammogónak tartom ahhoz, hogy ehhez olyan helyzetben lett volna.

M.F.: Tehát akkor ki csinálta?

H.M.: Nem, ő egy apparátus elnöke volt, amely ezeket a dolgokat az ő elnöksége alatt összehozta.

M.F.: Tehát az amerikai kormányzat mérte ezt a csapást...

H.M.: Annak a részei.

M.F.: Részai. Tehát nem arabok voltak?

H.M.: Nem. Talán valamilyen arabot valamilyen kis hézagkitöltőnek felhasználtak.

M.F.: Oké, de voltak amerikai körök, akik ezt maguk csinálták?

H.M.: Igen. A bizonyítékok egyre világosabbak és egyértelműbbek. Mutassa meg már egyszer azokat a repülőgépeket, amelyeknek ott becsapódniuk kellett!

M.F.: Tehát az Al Kaida csupán az amerikai kormányzat találmánya?

H.M.: Tudja, az Al Kaida az afgán népnek a szovjet megszállás elleni háborújában lett naggyá, de talán csak akkor keletkezett, amikor ebben a szerepében a CIA segítette. Ez beleillett az amerikai politikába. Hogy ez ma mennyire működik tisztán, megítélni nem tudom, a tényeket nem ismerem, csak a keletkezésének történetét.

M.F.: Tehát létezik egyfajta terrorizmus – ezt a fogalmat alkalmazom, anélkül, hogy erről most hosszabban kellene beszélnünk –, létezik egyfajta terrorizmus Amerika és a Nyugat ellen. Legitimnek tartja ezt? Jogosnak tartja ezt Ön?

H.M.: Ez nem jogi kérdés, hanem...

M.F.: Nos, igen, ezt maga már elmondta (nevet)... Tehát, egy pillanat, még egyszer: mi itt nem akarjuk a szégyenlős kisgyermeket játszani. Ön arról, ami 2001-ben történt, két alkalommal beszélt, és kétszer mondta azt, hogy az jogos volt.

H.M.: Igen.

M.F.: Úgy. Most Ön ezt a megállapítást viszonylagossá tette, majd azt mondta: akik ezt tették, azok maguk az amerikaiak voltak. Ilyen messzire ment, így értette. De most másként kérdezem: van sok terrorista támadás Amerika ellen. A terrorista akciókat jogosnak tartja? Az előbb feltételezte, hogy azok nem amerikaiaktól erednek, és azokat jogosnak is nevezte.

H.M.: De egy teljesen meghatározott összefüggésben, és ezt nem szabad figyelmen kívül hagyni. Ha tehát az ilyen akció alkalmas eszköz a világ attól való függésének elhárítására, amit USA-Izraelnek neveznek, ill. USA-Izrael világhatalmának megakadályozására, akkor az etikai értelemben jogos.

M.F.: Pontoson. Tehát jó. Ha én utána kérdezek, ez azért van, mert nem szeretném Önt tévesen értelmezni, hanem Öntől akarom a véleményét hallani. Tehát: a terrorista akciók abban az értelemben, ahogy pontosan Ön mondta, jogosak?

H.M.: Ön terrorista akciókat mond, mivel már elrejt ebben egy értékelést.

Horst Mahler és Gerhard Schröder

M.F.: Erőszakos akciók.

H.M.: Igen, azok katonai erőszakos akciók.

M.F.: Katonai erőszakos akciók, amelyekben amerikai polgári lakosok meghalnak és mondja még egyszer a saját szavaival, hogy ne értelmezem Önt – milyen feltételek mellett jogosak?

H.M.: Ön kiemeli a polgári lakosokat. Melyik háborúban nem halnak meg polgári lakosok? Azt is mondom Önnek, amikor azt etikai értelemben jogosnak tartom: ha az ilyen akció alkalmas eszköz e nép USA-Izrael által történő leigázásának leküzdésére.

M.F.: USA-Izrael által történő?

H.M.: Igen.

M.F.: Ez azt jelenti, hogy nemcsak az USA, hanem az USA-Izrael is?

H.M.: Tehát a zsidóság az USA háttérhatalma.

M.F.: És Önnek az a véleménye, hogy az, ami jelenleg a bombák által történik, az az Ön által jellemzett célhoz közelebb visz, vagyis az USA-Izraelről meg lehet szabadulni?

H.M.: Ebben kételkedem.

M.F.: Oké. De Önnek tulajdonképpen boldognak kellene lennie, hogy Izrael Állam létezik, mivel már x zsidó ott letelepedett, akik elmentek Európából.

H.M.: Muszáj ezt még egyszer elmondanom? Nem aszerint osztályozom a világtörténelmet, hogy azt boldogítóan vagy kívánatosnak tartom-e, hanem azt nézem, hogy miként történik, és igyekszem ennek a fejlődésnek értelmét felfogni. Izrael ott van, idegen test ebben a régióban, és gyakorlatilag olyan tényező, amely most egy új világháborúhoz vezet. És ha azt mondom, ez a világháború el fog jönni, és...

M.F.: Vagy elpusztítják Izraelt.

H.M.: Nem, ez az eredmény lesz. Először jön a háború, és aztán a pusztítás.

M.F.: Ön Izrael Állam megsemmisítése mellett van?

H.M.: Természetesen, de ez nem jelenti azt, hogy minden zsidót meg kell semmisíteni, hanem az állam mint Izrael Állam fog megsemmisülni. Ez világosan kirajzolódó fejlemény. Ezt Ön mint zsidó funkcionárius nagyon jól tudja.

M.F.: Mi tehát az Ön eszköze, hogy magát azon félelmei ellen megvédje, amelyek abból fakadnak, hogy a zsidóság uralja a világot? Azonkívül, hogy száz oldalas pamfleteket ír, amiket egyetlen ember sem olvas el.

H.M.: Nézze, ez számomra nem félelmetes, nincsenek félelmeim. És az igazság teljesen egyértelmű, csak az igazság egyszerű. Megkísérlem írásaimmal tudatosítani, hogy mi megy végbe itt előttünk, hogyan vagyunk leigázva, milyen eszközökkel és ki az, aki uralkodik. Ezt most még részletesen ki lehet fejteni. És csak ez fog működni.

M.F.: Megvédené még egyszer az NPD-t a Szövetségi Alkotmánybíróság előtt?

H.M.: Mindig. Minden időben. Mivel az nem a viszonylag jelentéktelen NPD ellen történik, hanem egy tilalmi ítélettel az elnyomás egyik eszközét akarják megteremteni. És ez ellen ki kell állni és ezt meg kell akadályozni.

M.F.: Ha egy férfi vagy nő egy embert – igazolhatóan nem önvédelemből – összevert és közben azt kiáltotta: „ki az idegenekkel!”, vagy: „szard le a zsidókat!”, védené azt az embert?

H.M.: Egy ügyvédnek mint védőnek a feladata minden bűnelkövetőt védeni.

M.F.: Most még egyszer visszatérek az Ön Baader-Meinhof-korszakára. Emlékszik a „bal” és „jobb” fogalmakra. Hol van a vízvonal, amely elválasztja azt a korszakot a mostanitól?

H.M.: A vízvonal ott van, ahol felismertem, hogy ezek a harci módszerek ellentétesek azzal, amire mi törekszünk. És erre a belátásra a fogságom alatt jutottam el. Ezt önkritikusan kifejezésre is juttattam. És ezzel kapcsolatban azért kellett valamit tenni, hogy az ember Hegel segítségével képes legyen megszabadítani magát a történelmi folyamat marxista értelmezésétől. Marx nem értette meg Hegelt. Marx zsidó volt. A zsidóknak nagy nehézségeik vannak Hegel megértésében. Minket olyan forradalmi elméletre képeztek ki, amely a népi egység szétszaggatásából, az osztályharcból indul ki. És akkor mindent osztályharcnak láttunk.

M.F.: De a RAF nem akart népi, német identitást. A RAF – kérem, javítson ki, ha valamit tévesen mondom – azért jött létre, hogy a náci szülőknél – tehát az Ön apjának is – a nemzedékét a levegőbe röptesse.

H.M.: Semmiképpen. És ezt mindig világosan megmondtam. Nem vagyok abban a helyzetben, hogy az apámat elítéljem. Nem tehetek neki még szemrehányást sem...

► M.F.: Mindig arról volt szó, hogy ezt a Németországot, ezt a náci Németországot és annak késői szövetségi köztársasági álszent tudatát levegőbe kell röpíteni. Hogy az konkrétan az ön apja-e, semmilyen szerepet nem játszik.

H.M.: Nézze, ezek értelmezések Friedman módra. Én elmondom ezt Önnek a magam szavaival: az volt a felfogásunk, hogy Hitler alatt a Harmadik Birodalom tényleg bűnös volt, mégpedig abban az értelemben, ahogyan ezt nekünk a propaganda beállította. És ezzel kapcsolatban nem akartunk semmit sem tenni, és azt mondtuk: bármit is mondtak, tettek, csináltak és nem fejtettek ki ellenállást a szüleink – mi mindenestre itt és most ellenállást akarunk kifejtetni. Mi Vietnámot tartottuk szem előtt, korábban az algériaikat láttuk.

M.F.: De ezért nem kell Bubackot levegőbe röpíteni. Ennek annyi köze van Vietnámmal, mint egy tehénnek a Holdra szálláshoz.

H.M.: De nézze, Buback az apparátus része volt, amely Németországban minden szabadságigény elnyomásában tevékenykedett. Az idegen hatalom eszköze. És amikor a csoport úgy értékelte, hogy Buback ellenség, akkor született meg ez az elhatározás. De már megmondtam: ez egy téves stratégia keretei között történt.

M.F.: A RAF nem akart népi Németországot, azt maga mögött akarta hagyni. Hol van a vízvázlat Horst Mahler, a RAF és Horst Mahler között? Még egyszer felteszem a kérdést: nem érzi sértésnek, ha valaki azt mondja: Ön nemzetiszocialista?

H.M.: Ellenkezőleg, megtisztelőnek érzem.

M.F.: Nem érzi sértőnek, ha valaki azt rövidíti, ahogy az a harmincas években történt, és azt mondja: „Horst Mahler náci”?

H.M.: Tudom, hogy Göbbels is alkalmazta ezt a kifejezést, ezért ezen semmiképpen sem ütköznének meg, de sokan mondják, hogy a „náci” pontatlan és hamis, mert akkor azt nemzetiszocializmusnak nevezték.

M.F.: Jó. Akkor mondja már meg nekem – és ez engem a legőszintebben érdekel – hol vannak az elválasztó helyek a RAF-Mahler és a nemzetiszocialista Mahler között?

H.M.: Igen, a döntő tényezőt már említettem: annak belátását, hogy a katonai erőszak a Német Szövetségi Köztársaságban ezzel ellentétes hatást gyakorol...

M.F.: Nem, én tartalmilag gondolom. Miért harcolt Ön akkor? Most ezt gondolom tartalmi kérdésnek.

H.M.: Mindig ugyanazért.

M.F.: De akkor Ön mégsem a náci Németországot harcolt.

H.M.: Tudja, ezek azok a fogalmak, amelyeket akkor propagandisztikusan alkalmaztak. Én a német nép szabadságáért...

M.F.: Schleyert arra hivatkozva rabolták el: „ez az ember SS volt”, Önnek mégis – bocsánat a kifejezésért – hánynia kellene, mivel ma mégis helyesnek találja, hogy valaki az SS-nél volt. Ezért mégsem rabolnak el valakit. Mit gondolt Ön akkor?

H.M.: Akkor azt hittem, hogy Schleyer egy sátáni rezsím funkcionáriusa, aki elhomályosítja a német nevet. Ez volt az én hitem akkor. Ez a német nép elleni borzalompropagandának a gyümölcse. És ezt felismertem, és éppen ezért ez a borzalompropaganda számomra ma hatástalan. Nem gyakorol többé rám hatást.

M.F.: Mártírnak érzi magát?

H.M.: Egyáltalán nem érzem magam mártírnak. Tudom, hogy amikor az ember háborúba megy, eltalálhatja egy golyó, és mégis helyes háborúba menni. És nem mondom, hogy mártír vagyok; lehet, hogy mások ezt így ítélik, de én azt mondom, amit igazságnak tartok, és azt mondom: ezt kell tennem, ha ember akarok lenni.

M.F.: Kik az Ön harcostársai?

H.M.: Melyekre gondol most?

M.F.: Az Ön ügyére. Kik harcolnak Önnel? Ki birtokolja úgy az igazságot, mint Ön, ki az elhivatott, ki fogta fel azt?

H.M.: Itt most a választól szeretnék teljesen tartózkodni, senkit sem értékelni, senkit meg nem nevezni, főleg nem név szerint.

M.F.: De ez hallatlan! Éppen arról beszélt, hogy ez bátor harc, Önnek nincs félelme, és még egy golyó sem kelt Önben félelmet. Hol a probléma abban, ha megmondja: A és B az oldalamon áll és segít?

H.M.: El kell árulnom őket a zsidóknak, hogy lebukjanak és elveszítsék az egzisztenciájukat úgy, ahogyan az én egzisztenciám megsemmisült? Milyen ember lennék én akkor?

M.F.: Hogyan megsemmisült meg az Ön egzisztenciája?

H.M.: Eltiltottak a foglalkozásomtól.

M.F.: De Önnek nagy nyilvánossága van. Nyilvánvalóan biztosítva van a megélhetése.

H.M.: Az, hogy biztosítva van-e a megélhetésem, kérdéses.

M.F.: Herr Mahler, az Ön egzisztenciája – amennyire én tudom, akkor ért véget, amikor rablás miatt börtönbe kényszerült.

H.M.: Akkor Ön az életemnek talán egy egész időszakát egyáltalán nem érezte. Akkor ugyanannak a tevékenységnek az alapján újra engedtek, mint ügyvédet működni.

M.F.: Gerhard Schröder. Tudok mindent. Miből él Ön akkor? Segélyben részesül?

H.M.: Nem részesülök ilyenben.

M.F.: Tehát mégis érti a módját annak, hogy egyedül megszerzi azt, ami az élethez szükséges, ami dicséretre méltó. Tehát az Ön egzisztenciája mégsem megsemmisült meg?

H.M.: Nézze, az egzisztenciám volt például az ügyvédi tevékenységem.

M.F.: De olyan valaki számára, aki a rendszert nem ismeri el, ez hallatlanul különös dolog! Ön azt mondja: a Német Szövetségi Köztársaság törvényeinek az Ön számára nincs jelentőségük, mivel csak a Német Birodalomnak vannak törvényei.

H.M.: Erre vonatkozóan nem fejeztem ki magam világosan. Természetesen vannak előírások – ezeket nem nevezem törvényeknek –, amelyeket az idegen uralom bocsát ki a nyugalom és rend fenntartása érdekében. Ezeket természetesen úgy kell elfogadni, mint megbízás nélküli ügyvitelt. De vannak olyan előírások is, amelyek a mi ellenállási akarunkat elnyomják.

M.F.: Értem. Ez azt jelenti, hogy Ön szívesen lenne még ügyvéd közlekedési és pénzbírsággal járó eljárásokban.

H.M.: Nem, én politikai perekben is vállalnék megbízást. Ez vicces lenne a politikai perekben.

M.F.: De Ön mégis azt mondhatná, amit akar.

H.M.: (nevet) Igen, én meg is mondanék mindent, amit akarok, és kész vagyok magamra vállalni ennek következményeit is. De én azt nem mondhatnám el következmények nélkül. Éppen ez a döntő különbség.

V.F.: De ez a legtöbb embernél így van.

H.M.: Hogyan, a legtöbb embernél?

V.F.: Nos, az, hogy annak megfelelően értékeli őket, amit mondanak.

H.M.: Nem, itt arról van szó, hogy ezért börtön jár. Ez az, ami másképpen van. Az értékelés, amit az emberek erről gondolnak, számomra viszonylag közömbös.

M.F.: Nos, igen, én azt gondolom, hogy Ön azt akarja, hogy a más véleményen levő, más vallású, más állampolgárságú embereket gyorsított eljárás keretében egyszerűen kiutasítsák, ill. internálják. Így az történik, ami Önnek megfelelő, teljesen ártalmatlanul.

H.M.: Herr Friedman, megkísérel hazudni ebben az összefüggésben is? Egész világosan megmondtam...

M.F.: No, de világos, ez Auschwitz-hazugság, Friedman-hazugság. Tudja...

H.M.: Nos, igen, de amit éppen most csinált, egy próbálkozás egy hazugság elterjesztésére. Nem mondtam, hogy a más vallású embereknek el kell innen menniük.

M.F.: Ön azt mondta, szeretné, ha a külföldieknek el kellene menniük.

H.M.: De ez nem a hit kérdése.

M.F.: Szívesen visszamegyünk... Azt mondtam: „más állampolgárságú”. Akkor Ön azt mondta: „Kifelé! Vissza Törökországba!”

H.M.: Úgy van. De nem mondtam, hogy minden mohamedánt... vannak németek, akik mohamedánok.

M.F.: Én sem mondtam: „minden mohamedánt”.

H.M.: Ön „valláshoz tartozást” mondott.

M.F.: Akar Ön mohamedánokat Németországban, akkor is, ha azok német állampolgárok?

H.M.: Nos, magától értődően. Mint német állampolgárok vannak itt, és joguk van arra, hogy itt legyenek. Teljesen mindegy, hogy mit gondolnak, és mit tesznek.

M.F.: Ez azt jelenti, hogy lennének német mohamedánok...

H.M.: Ha a birodalom törvényeit megsértik, a szankciókat vállalniuk kell.

M.F.: Látja, úgy, mint Önnek is! Akik valami olyant mondanak, ami akkor Önhöz nem illik. És Ön szankciókat mond. Ön valami olyant mond, ami a többséghez most nem illik: szankciók. De Ön ugyanolyan, mint mindenki.

H.M.: Tudja, Németországban a többségnek nagyon illene kritikus beszédet hallani a zsidókról. Egy kisebbség,

amely önmagát nem érti, illetve nem tudja, hogy önmagát a zsidók szolgálatába állítja, elítél engem az úgynevezett népzúgató miatt.

M.F.: Nos, én azonban sohasem tapasztaltam Ön melletti tömeges tüntetést a többség részéről, amiről Ön álmodik.

H.M.: Ezt egyáltalán nem várom el én sem. Az emberek begubóznak és azt mondják: erre nincs szükség, és valószínűleg ez semmit sem eredményez. De a szívükben azt mondják: véget kell vetni annak, hogy a zsidók orrunknál fogva táncoltatnak minket. És ezért dolgozom én.

Sylvia Stolz: Azért vannak a büntető törvények, hogy megakadályozzák, hogy az emberek ilyeneket mondjanak.

M.F.: Oké. Nekem nincs kérdésem. Vannak Önöknek kérdéseik?

Vanity Fair: Még van egy-két kérdés.

Sylvia Stolz: Nem lehet azt a kérdést feltenni: „Hol vannak a tömeges tüntetések?” Ez természetesen komolytalan kérdés, amikor pontosan tudjuk, hogy mindenki, aki ilyen tüntetésen részt vesz, büntetésben részesül.

M.F.: Ez nem így van. Önök az NPD mellett tüntethetnek. Amíg békésen tüntetnek, és a tüntetés jóvá van hagyva, nem kapnak büntetést.

H.M.: De ha egy kormánytanácsos ebbe a sorba beáll, lefényképezik, és ez a fénykép meghatározott kezébe kerül, akkor ő már többé nem kormánytanácsos. Aki viszont már segélyben részesül, nem veszíthet semmit, az ki mer állni, és meg is teszi. Ne tegyen úgy, mintha a felettünk levő zsidó uralom titkát nem ismerné. Az közvetett módon működik, a félelmen és a tévés tudaton keresztül.

M.F.: Tudja, némelykor azt kívánnám magamnak, hogy bárcsak igazak lennének az Ön téveszméi. Mert ha én tényleg rendelkeznék ilyen hatalommal, akkor – higgye el – sok minden, ami a történelem folyamán megtörtént, sohasem történt volna meg. De nekem nincs ilyen hatalmam, és egyikünknek sincs.

H.M.: Ön kis funkcionárius ebben az apparátusban.

M.F.: Senkinek sincs ilyen hatalma. Ha ilyen hatalmunk lenne, higgye el, nem kellene elviselnem az ilyen alakokat, mint Ön?

H.M.: Mit tenne velük? Meggyilkolná őket?

M.F.: Nem, én nem vagyok Ön.

H.M.: Aha. Azt gondolja, hogy én meggyilkolnám Önt? Ez túl nagy megtiszteltetés lenne.

M.F.: Ön azt mondta, hogy ha a politikai célja érdekében hasznos lenne, erőszakot alkalmazna. Én sohasem alkalmaznék erőszakot. Ez a különbség közöttünk. És én nagy súlyt helyezek erre a különbségre. Tehát még egyszer: higgye el, én másként viselkednék másokkal szemben, mint ahogy Ön viselkedne velem.

H.M.: De Ön egyáltalán nem tudja, hogyan viselkednék én.

M.F.: De, de.

H.M.: Nos, akkor maradjon meg a hiténél. Látni fogjuk, hogyan fog viselkedni Ön, ha változnak a dolgok. Egészen biztos, hogy nem fogják felakasztani vagy más módon kivégezni.

M.F.: Ó, köszönöm szépen (nevet), köszönöm szépen.

H.M.: De az Ön hazugságait nem fogják már elhinni.

M.F.: Most van még egy kérdésem: Ön tényleg azt hiszi, hogy a saját életében meg fogja érni egy Német Birodalom létét?

H.M.: Ez egyáltalán nem döntő. Én minden nap megteszem, amit tudok azért, hogy ezt előidézzem. És boldog lennék, ha azt még megérvém, de ha minden így maradna, ez engem semmiképpen sem befolyásolna, nem szegné kedvemem...

M.F.: Én csak azt akarom tudni: hiszi-e Ön, hogy a közeli évek során az Ön mozgalmá győző?

H.M.: Hiszem.

M.F.: Ebben Ön hisz?

H.M.: A dolgok mozgásában vannak. A Szövetségi Köztársaságban még nem megy végbe...

M.F.: Ön ezt is hiszi?

H.M.: Ezek ismert dolgok. Ez a felismerés egyre inkább érvényesül. Nézze, kezdetben csak egész kevesen vannak. De a folyamatok tovább mennek, és akkor majd látni fogja, hogy milyen eredményei vannak e folyamatoknak. A zsidó hatalom a végét járja, és erről szelvében-hosszában beszélni fognak. Ez jó. Szép.

Folytatjuk

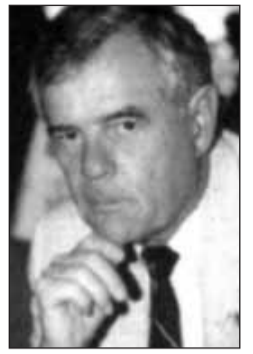
Vanity Fair

(A fordítás a beszélgetés szerkesztett változata.

Ford.: Tudós-Takács János)

James Bacque:

HALÁLRA ÉHEZTETTÉK-E A SZÖVETSÉGESEK A NÉMETEK MILLIÓIT?

Mihelyt a második világháború 1945-ben véget ért, Kanada és az USA elkezdett hajón élelmet szállítani az emberek százmillióinak, akik a háború következtében éhhalálnak voltak kitéve. A világtörténelemben példa nélküli ez a hatalmas tömegeket érintő program, amely megvalósította azokat a legmagasabb szintű eszményeket, amelyekért állítólag a nyugati szövetségesek harcoltak. Úgy látszott, hogy nagylelkőségüknek nincs határa. Táplálták egykori ellenségeiket – Olaszországot és Japánt –, valamint új ellenségüket, a Szovjetuniót.

Egyedül Németországot hagyták ki.

Köztudott, hogy a Szövetségesek a náciakat ilyen bűncselekményekért akasztották fel: a zsidók állítólagos meggyilkolásáért, tömegek brutális kiűzéséért, a halálos kényszermunka-táborokért, teljes népek éheztetéséért. Ami nem közismert, az az, hogy ezek a megszálló hadseregek leválasztották Németország legtermékenyebb földjének 25%-át, e területet orosz és lengyel irányítás alá helyezték, és mintegy 16 millió német embert űztek el az ún. keleti területekről a megmaradt német területre. Azt is elfelejtették – illetve eltírtkolták –, hogy a szövetségesek megtiltották a kivándorlást, és a foglyok millióit tartották kényszermunka-táborokban. Németország számára a nemzetközi karitatív adományok küldését további egy éven át tiltották, majd korlátozták több, mint egy évig. Amikor azután engedélyezték az élelmiszer-szállítást, akkor az már túl későn jött több millió ember számára.

Az USA pénzügyminisztere, ifj. Henry C. Morgenthau volt az, aki kigondolta a Szövetségesek által „pásztorállammá” süllyesztendő Németország tervét. Csökkentették az olaj, az acél, a traktorok és más olyan termékek előállítását, amelyek lényegesek a háborús erőfeszítésekhez. A trágya előállítását 82%-kal csökkentették. Az általuk ellenőrzött, leértékelt német export megfosztotta a németeket az élelmiszer-vásárláshoz szükséges készpénztől. A fiatal munkaképes férfiak nagy részét éveken át kényszermunka-táborokban tartották. A háború befejezését követő hat hónap alatt Németország ipari termelése 75%-kal csökkent.

A sok termékeny föld elvesztése és a trágyakészletek csökkenése a mezőgazdasági termelést 65%-kal csökkentette. Hatmillió ember kezdett éhezni hatalmas börtönben.

A tömegek elűzését Németország egyik részéből a másikba, amelyet a szövetséges győztesek potsdami konferenciája 1945 júliusában és augusztusában jóváhagyott, „maximális brutalitással” kényszerítették ki, írta Victor Gollancz, angol író és emberbarát az „Our Threatened Values” című könyvében (1946). Robert Allen, kanadai író és tv-producer a Reading-magazin 1946. februári számában a „Levél Berlinből” című cikkben leírt egy jelenetet a berlini pályaudvaron, amely a menekültek 1945 végén történő megérkezését mutatta be: „Mindannyian kimerültek, éhesek és nyomorultak voltak... Egy gyermek félhalott volt... Egy asszony a legkétségbeejtőbb képet mutatta, amit valaha is láttam... Még ha látunk is ilyet, lehetetlen elhinni... Istenemre, borzalmas volt.”

Nyugaton a német ipari kapacitás leszerelésére irányuló terv részletes kimunkálása Dwight Eisenhower brit főhadiszállásán 1944 augusztusában kezdődött. Eisenhower tábornok Mr. Morgenthauval való találkozása so-

rán Németországgal szemben „jó és kemény” bánásmódot írt elő, és ezt azzal okolta meg, hogy „az egész német nép együttesen paranoid állapotban van”.

Mr. Morgenthau megmutatta ezeknek a megbeszéléseknek az írásos változatát Franklin D. Rooseveltnek és Winston Churchillnek, amikor azok Quebec-ben találkoztak 1944 szeptemberében. Anthony Eden brit külügyminiszter, Cordell Hull, amerikai külügyminiszter és Henry L. Stimson az USA hadügyminisztere mindnyájan élénken tiltakoztak a Morgenthau-terv ellen, hivatkozva arra, hogy egy pásztorállammá süllyesztett Németország nem képes táplálni önmagát. Mr. Hull és Mr. Stimson azt mondta Rooseveltnek, hogy mintegy 20 millió német fog meghalni, ha teljesül a terv.

A legtöbb történész azt mondja, hogy a Morgenthau-tervet a tiltakozások után elvetették, de maga Mr. Morgenthau azt állította, hogy a tervet megvalósították.

A New York Post 1947. november 24-i számában ezt írta: „**A Németországra vonatkozó Morgenthau-terv a Potsdami Egyezménynek, egy cselekvési politika és kötelezettségvállalás ünnepélyes nyilatkozatának része lett. Ezt az Egyezményt aláírta az USA, Nagy-Britannia és a Szovjetunió.**”

Ennek a történetnek körvonalaira először akkor bukkantam rá, amikor *Other Losses* [A magyar kiadás a közeljövőben jelenik meg, „A megtervezett halál” címen. – A szerk.] című könyvemmel kapcsolatos kutatásokat folytattam 1989-ben a szövetségesek táboraiiban őrzött német hadifoglyok tömeges elhalálzásáról. A történészek 45 éven át sohasem vitatták meg a Konrad Adenauer kormánya által lefolytatott hatalmas, négy éven át tartó vizsgálatot, amely arra az állításra vezetett, hogy mintegy 1,4 millió német hadifogoly halt meg fogságban. Amit még mindig vitat a két oldal, az az, hogy mennyi fogoly halt meg az egyes hadviselő felek táborában. Mind az angolszász, mind a szovjet fél a másikat okolta csaknem minden halálesetért.

A szovjet birodalom 1989-es bukása lehetővé tette az igazság kiderítését, feltéve, hogy a KGB-archívum rögzítette: hány német halt meg a szovjet táborokban. Ez esetben a világ meg fogja tudni, hogy mennyi halt meg Nyugaton.

1992-ben meglátogattam a moszkvai KGB-archívumot, ahol megengedték a kutatást a hosszú, sötét folyosókon, azt, hogy elolvassam és lefényképezzem, amit csak akarok. Ott megtaláltam I. Bulanov KGB-ezredes és mások jelentéseit, amelyek azt mutatják, hogy 450 000 német halt meg a szovjet táborokban. Feltételezve az összesen 1,4 millió haláleset tényét, ez azt jelenti, hogy közel 1 millió német halt meg a nyugati táborokban.

Ezenkívül a KGB-jelentések azt mutatják, hogy a

Keletről elűzöttek; 16 millió németet űztek el otthonából a történelem legnagyobb etnikai tisztogatása során

szovjetek több százezer polgári lakost is bebörtönöztek, akik közül sok-sok ezren haltak meg.

Ez utóbbi egy még nagyobb tragédiának, a német polgári lakosok sorsának tanújele volt.

A Robert Murphy-iratok (Hoover-Intézet, Stanford, Kalifornia) és a Robert Patterson-kézírások (Washington) újabb keletű osztályozása élesen rávilágított a szóban forgó képre. Mr. Murphy az USA diplomáciai fő tanácsadója volt Németországban, Mr. Patterson pedig hadügyminiszter volt 1945 után.

Egyes Murphy-iratok Németországgal kapcsolatban katasztrofális halálzási arányszámot mutatnak. Ezt élesen rávilágította meg Mr. Murphynek egy kommentárja a német demográfiai adatok tárgyalása során. Egyik 1947-es külügyminisztériumi helyzetjelentési iratában azt állította, hogy az USA-nak a születésekkel, bevándorlással és a hivatalosan nyilvántartott elhalálzásokkal kapcsolatos statisztikai tervezése ugyan 71 millió lélekkel számolt, de ez „óvatos becslés, és tekintettel a magas németországi halálzási arányszámra, 69 milliós számmal kell dolgozni”. Más szóval: Mr. Murphy az USA magas szintű politikáját arra az ismeretre alapozta, hogy a tényleges német halálzási arányszám messze nagyobb volt annál, mint amit az USA katonai kormányzója hivatalosan jelentett Washingtonnak.

Az ottawai Országos Archívumban találtam egy a kanadaiak által megszerzett olyan 1946-os dokumentumot, amely azt mutatja, hogy az észak-közép-németországi Brilon városában a halálzási arányszám majdnem háromszorosa volt annak, amit a Szövetségesek hivatalosan jelentettek németországi zónájuknak 1945-46-ban. Az USA egyik tisztis rangú katonaorvosa 1946 májusában titkos jelentésében azt közölte, hogy az USA zónájában a halálzási arányszám éves viszonylatra átszámítva 21,4/1000, vagyis 83%-kal magasabb, mint amit a katonai kormányzó jelentett Washingtonnak.

Ezek az Ottawában, Moszkvában, Washingtonban és Stanfordban őrzött, újabban ismertté vált, illetve hosszú időn keresztül figyelmen kívül hagyott dokumentumok azt mutatják, hogy a Szövetségesek nemcsak megsemmisítették a német ipar legnagyobb részét, hanem a német élelmiszertermelést is olyan szintre csökkentették, hogy a németek több éven keresztül kevesebb ételhez jutottak, mint amit az éhező Hollandia kapott a német megszállás alatt.

„1945-től 1948 közepéig egy egész nemzet összeomlása, szétagulódása és pusztulása volt látható.” Ezek nem az 1990-es évek valamelyik revizionista történészenek a szavai, hanem az USA Haditengerészetéhez tartozó, Németországban tartózkodó orvos tiszt józan ítélete. Albert Behnke összehasonlította a német és holland éhínséget. Németország bizonyos részeiben a megszálló Szövetségesek által biztosított élelmiszer-fejadag napi 400 kalória volt, Németország nagy részén napi 1000 kalória, és hivatalosan több mint 2 éven át soha nem volt több, mint 1550 kalória. A holland fejadag viszont mindig több volt, mint 1394 kalória.

És a holland lakosság éhezéséért felelőssé tett Arthur von Seyss-Inquart náci Gauleitert a Szövetségesek felakasztották.

Az 1946-os és 1950-es német népszámlálások összehasonlítása mutatja az élelemhiány következményét. Az 1950-es népszámlálás azt mutatta, hogy 5,7 millióval kevesebb ember volt, mint amennyinek lennie kellett volna, ha az 1946-os népszámlálás által rögzített számból kivonjuk a hivatalosan nyilvántartott haláleseteket, és e számhoz hozzáadjuk a születések és „bevándorlások” számát (a keletről elűzött emberek és a hazatért foglyok számát) 1946-tól 1950-ig.

Mr. Murphy előrejelzése valójában óvatos volt, részben azért, mert alábecsülte az Oroszországból Németországba hazatérő foglyok számát. A foglyok, a ►

Egy brit gyermekgondozónő három olyan német menekült gyermeket támogat Berlinben, akiket egy danzigi árvaházból úztek el. A balszélen a fiú 9 éves, 18 kg 14 dkg súlyú, olyan gyenge, hogy nem tud állni. Középen a fiú 12 éves, 20 kg 87 dkg súlyú, jobbról pedig 8 éves húga, aki 16 kg 80 dkg. A képet először a Time Magazin tette közzé, 1945. november 12-én.

► menekültek és a nem-elűzött lakosság körében a nem igazolt halálesetek száma 1945-1950 között 9 millió embert tesz ki, sokkal többet, mint amennyien meghaltak magában a háborúban. Mindezen halálesetek számát hozzá kell adni a ténylegesen jelentett számhoz.

Mialatt Németország éhezett, az amerikai-kanadai segélyprogram akcióba lendült a világ más részein. Herbert Hoover, az USA egykori elnöke, Harry Truman elnök élmezési tanácsadója körülrepülte a világot, és értékelte a szükségleteket és készleteket. Talált élelemben szegény nagy térségeket, mint ahogyan ilyenek mindig is voltak és vannak ma is, de nem találta úgy, hogy a világ leküzdhetetlen élelmiszerhiányban szenvedne. Az USA kormányának statisztikája szerint a világ élelmiszerter-

melése 1945-ben az 1936-1938-as évek átlagának a 90%-a volt, majd 1946 végére gyakorlatilag elérte az említett évek átlagát.

Mr. Hoover elegendő élelmiszert kért, kölcsönzött és vásárolt a néhány élelmiszerben bővelkedő országtól – Ausztráliától és Argentínától – ahhoz, hogy képes lett élelmiszert ellátni a világnak majdnem összes éhező országát. Melegen üdvözölte a kanadaiakat együttműködésükért a CBC-ben elmondott egyik beszédében Ottawában, 1946-ban: „Az emberek azon százmillióinak hála száll Kanadába, akik e nagy Nemzetközösség erőfeszítései által megmenekültek az éhhaláltól.”

Amikor Mr. Hoover kihirdette a győzelmet a világtörténelem legnagyobb méretű fenyegető éhínsége felett, a németek történelmük legrosszabb évét kezdték meg. 1946 elején a németországi állapotról szóló jelentések arra indították az USA szenátorait, többek között Kenneth Wherry-t és William Langer-t, hogy tiltakozzanak „ez ellen az agyalágyult, ... brutális és bűnös Morgenthau-terv” ellen.

Mr. Truman – megkésve – Mr. Hoover közbenjárását kérte. Mr. Hoover minden észak-amerikaihoz szólt: „Napjainkban anyák milliói gyermekük pusztulásának szemtanúi.” Bizonyos német városokban évente 20%-os lett a csecsemőhalandóság, katasztrofálisan magasabb, mint Németországban vagy a kortárs Európában az átlagos csecsemőhalandóság volt a háború előtt.

A brit zónához tartozó Kiel-ben a gyermekek körében a tüdővész 70%-kal múlta felül a háború előtti időszak átlagát.

Kanadában Mr. Hoover irgalmat kért Németország számára.

„Én csupán az Önök szánalmához és könyörületéhez fordulhatok... Nem hívnának meg az asztalukhoz egy láthatatlan vendéget?”

Hét éhező csecsemő a berlini Katolikus Gyermekkorházban 1947 októberében. A jobboldalon látható csecsemő közel van a halálhoz.

A kanadaiak és egy amerikai odaültették az asztalukhoz a láthatatlan vendéget.

Norman Robertson, Mackenzie King miniszterelnök élmezési fő tanácsadója szerint Kanada volt az egyetlen ország, amely megtartotta azt az ígétét, hogy segít az éhezésen. A háború után egyedül Kanadában szabályozták még sokáig az élelmiszer-fejadagokat és árakat, hogy másoknak segíthessenek.

Bizonyos idősebb németek még ma is őrzik annak a „Hoover-étkezésnek” az emlékét, ami 1947-ben az iskolában melegítette testüket. Sok millióan – közöttük több százezer Németországban született kanadai – emlékeznek Németországban levő otthonára, amely most lengyel vagy orosz uralom alatt van, miközben senki sem álmodik kártérítésről; de mindannyian vágyunk arra, hogy megismerjük történetüket.

(Ford.: Tudós-Takács János)

Matthew Parris:

AZ ALKALMAZOTT PROPAGANDA-TECHNIKÁK

A politika nyelve

A gazdasági hadviselésben axióma, hogy valamely ország elpusztításának legbiztosabb módja a fizetőeszközének leértékelése, például úgy, hogy az országot hamisított pénzzel árasztják el. Nem kevésbé igaz, hogy valamely nemzeti kultúra és identitás elpusztításának legbiztosabb módja nyelvének leértékelése. Ezért nem meglepő, hogy a felforgató ügynökségek számára abszolút elsőbbsége van a nyelv megmontásának. Ezek a „szemantikai hamisítók” valamennyien a maguk gyűlöletes politikai korrektségük vonalán tevékenykednek, az iskoláinkban és egyetemünkben, a központi és helyi közigazgatásban, a kiadóhivatalokban és szerte a tömegmédiában mindenütt. Ennek során vagy arra törekednek, hogy bizonyos szavakat gyártsanak, amelyek éppen olyan elfogadhatatlanok, mint a hamisított pénz, vagy más szavak hagyományos jelentését és értékét megváltoztatják, ill. olyan új szakkifejezéseket vezessenek be, amelyek az ő perverz ideológiájukat szolgálják. (George Orwell ugyanezt jövendölte az „1984” című regényében, amelyben a hivatalos nyelv az „új beszéd”).

A folyamat alattomos és halálos veszéllyel fenyeget; ennek megfelelően a legnagyobb éberséget kell tanúsítanunk és könyörtelenül kell eljárunk annak érdekében, hogy gátat vessünk e folyamatnak, éppen úgy, ahogyan minden hamisított pénzt is ki kell vonnunk a pénzforgalomból, hogy megőrizzük anyagi tőkénk értékét. És senki se vesse el ezt a témát azzal, hogy „ezek csak szavak”; a szavak a gondolat közvetítői, és így vagy úgy a gondolat irányítja életünk legnagyobb részét.

A hamisított pénz vagy árucikk esetében is eléggé ébernek kell lennünk, hogy az értékesítés közben, de lehetőleg már előtte leleplezzük a csalást vagy annak kísérletét, máskülönben azt tapasztaljuk, hogy jócskán szegényebbek lettünk. Ennek megfelelően írásunknak is az a célja, hogy erősítse az éberséget és segítsen elavoltítani a hamisítót és összes értéktelen terméküket a nemzeti életünkben. De mindenekelőtt át kell tekintenünk annak módjait,

ahogyan az emberek gondolatait, beszédét és magatartását befolyásolhatja a propaganda.

A propaganda elemei

A propaganda célja, hogy megváltoztassa azt a módot, ahogyan az emberek gondolkodnak és éreznek azzal a társadalommal kapcsolatban, amelyben élnek, valamint azokkal az értékekkel és fontosságai sorrendekkel kapcsolatban, amelyek irányítják a társadalmat. Annak érdekében, hogy a propaganda ezt elérje, a következő taktikákat alkalmazza:

Szavak jóváhagyása – Ily módon bizonyos szavak, illetve kifejezések sajátos tekintélyre tesznek szert és „tisztelteméltóságot” nyerne azáltal, hogy gyakran használják őket a befolyásos körökben és a tömegmédiában. Így az emberek hajlandók maguk is alkalmazni az ilyen beszédfordulatokat, mégpedig azon az alapon, hogy ami elég jó a hozzájuk hasonló számára, annak rendben lévőnek kell lennie. Csak meg kell figyelni a népszerű médiafigurák, pl. ún. megmondó emberek befolyását bizonyos szavak, ill. reklámszövegek mindennapos használatának előmozdítására. Figyeljük meg azt is, hogy bizonyos közönségek fordulatok, amelyek egykor teljesen elfogadhatatlannak voltak az előkelő társaságban, jelenleg közhellyé váltak a tömegmédiában és ennek következtében a mindennapi társadalmi érintkezésben.

Szavak helytelenítése – Ezáltal bizonyos szavak, illetve kifejezések kellemetlen szociális reakcióknak, személyes sértegetésnek, az előléptetésből való kizárásnak, sőt állásvesztésnek vagy a nyomásgyakorlás más formáinak teszik ki azokat, akik ilyen szavakat, szófordulatokat használnak. A vétkest többé-kevésbé büntető jellegű nyomás alá helyezik azért, hogy vegye figyelembe a „közbeszédet” és alkalmazkodjon hozzá. Tanúbizonyosságul szolgál erre „politikai korrektség” lobbistái az oktatásban, a könyvkiadásban, a tömegmédiában és a politikában. Az ilyen nyomásgyakorlások jelenleg már az óvodásszinten kezdődnek.

Ismétlés – A „divatos” szó leegző ismétlése révén e szó, illetve kifejezés hamarosan helyettesíteni fogja elődjeit, már csak azért is, mert az emberek nem szeretnek kimondani olyasmit, ami „furcsa” vagy maradi.

Eufémia – Ez mindannak, ami bensőleg rúg, visszataszító, erkölcsstelen vagy másképpen elfogadhatatlan, a nyilvánvalóan vonzó, kevésbé bántó vagy semleges elnevezések mögé rejte. A mindennapi szinten ez csupán egyszerűen finomság és alkalmazása a civilizált viselkedés feladata, de a gátlástalan politikusok és a nem kevésbé gátlástalan „társadalom-átalakító” ideológusok, politológusok kezében az eufémia a nyilvánosság megtévesztésének és az arra való nevelésnek baljóslatú eszközévé válik, hogy az emberek elfogadjanak olyan dolgokat, amik ellentmondanak a nemzeti érdekeknek, sőt, szögesen ellentétesek azzal.

Néhány tipikus példa:
– „meleg” a „homoszexuális” helyett;
– „szeretkezés” az „alkalmi közösülés” helyett;
– „több kultúrájú” a „keverékfajú” helyett;
– „hátrányos helyzetben lévő” a „parazita” helyett;

– „vállalkozó” a „szélhámos” helyett;
– „kiszegítés” az „alárendelés” helyett;
– „szabadság” az „anarchia” helyett;
– „érték nélküli” az „elvtelen” helyett.

Cenzúra – Ez természetesen jócskán túlmegy bizonyos szavak, illetve kifejezések helytelenítésén, és eljut egészen a hivatalnokkar, az akadémikusok és a média bizonyos írói vagy szónokai bizonyos fajta publikációinak betiltásáig. A cenzúra bizonyos formái természetesen jó célt szolgálnak; amikor pl. a pornográfia, a nemzetbiztonság vagy a rágalmasz elhárítására alkalmazzák. Végeredményben a cenzorok megbízatásán és indítékain múlik, hogy a cenzúra jó, vagy rossz célt szolgál.

Vonzó hatás a tömegekre – Ez esetben a propagandista a maga üzenetét olyan módon „csomagolja, ill. mutatja be”, hogy ezzel valószínűleg lefegyverzi az üzenet bírálóit. Ezt úgy tervezik, hogy kiaknázzák vele a „jó közérzet”

tényezőjét a minden irányban túlságosan rászédhető nagyközönség körében, felhasználva a hivatásos szórakoztatókat, a rádió/tv olyan szappanoperáit, mint a sokfajúság, feminizmus, homoszexualitás, promiszkuitás, élettársi kapcsolat stb. terjesztésének eszközeit. Például: a négereket és az ázsiaiakat számos programban úgy ábrázolják, mintha ők a fehér népek társadalmának természetes és megszokott részét alkotnák. Többnyire mint magas intelligenciájú, felelősségteljes, példamutató és olyan kedves embereknek mutatják be őket, akiknek a jelenléte minden módon gazdagítja a társadalmat. A népszerű rádió- és tv-sorozatokban szinte változatlanul úgy jelennek meg, mint mintaszerű állampolgárok, hősök, netán mint a „fehér rasszizmus” áldozatai, a programkészítők által alkalmasint úgy jellemezve, mint „fordított”, tehát a vad és ostoba fehérek között misszionáriusi munkát végző személyek. Ha pedig a cselekmény nem támaszt alá sok nyilvánvaló faji anomáliát, akkor indokolatlanul beillesztik őket az ún. háttérjelenetekbe (ezt az eljárást nevezik a brit filmoperatőrök a feketék „kamerába vételének”).

Az ilyen propagandának a tömegekre gyakorolt vonzása a hamis emberszeretet, az émeletítő érzélgősség, az eufémia és a felszínesség agyafúrt keverékén alapul és az egészet úgy tervezik, hogy „az orvosság lemenjen” ezeken a befolyásolható torkokon. Kivált a „multikulturális” hadjárat olyan, mintha azt mondanák nekünk, hogy adjunk piszkos vizet a régi borhoz egy új koktéll elkészítésé végett.

„A televízió hazudik. Minden televízió hazudik. Állandóan, intenzíven, szokásszerűen hazudik. Mindenki nyakatekerten hazudik. A hazugság kultúrája veszi körül a médiumokat, és azok, akik ott dolgoznak, megélik és belélegzik és ezáltal boldogulnak. Nem ismerem a közéletnek még egy olyan területét – ide értve a politikát is –, amely jobban át lenne itatva hivatásos cinizmussal.” – Gerry Himes, BBC program-szervező, idézve a „Race Today”-ben.

(Ford.: Tudós-Takács János)

Ingrid Weckert:

„KRISTÁLYÉJSZAKA” 1938 A NAGY NÉMETELLENES MUTATVÁNY

Az igazi történet

A Kristályéjszakának és a második világháborúnak megvolt a maga történelmi előzménye.

Amschel Rotschild pénzelte a bolsevik forradalmat.

Trockij, Lenin és Sztálin meggyilkoltatt több mint 20 millió orosz, akik szemben álltak a zsidó szélhámosággal. Orosz művészeket, tanárokat és más értelmiségieket, ill. vezetőket börtönöztek be és küldtek a Gulágra.

1932-34-ben az ukrán parasztok nem voltak hajlandók átadni földjüket a kommunistáknak. Sztálin elrabolta a gabonájukat és éhhalálba küldött legalább 7 millió ukránt.

Hitler gátat vetett a kommunizmusnak. A felbőszült zsidók hadat üzentek Németországnak.

Hitler egyedül, dacosan szállt szembe a zsidók által szervezett kommunizmus dagályával, amely akkor mindent elsöpört maga előtt. A kommunisták hatalmukba kerítették Oroszországot és ott voltak a polgári feszültségeknek és forradalmaknak a mélyén Kelet-Európában, Angliában, Franciaországban, a spanyol polgárháborúban, a brit domíniumokban és az USA-ban.

Németország egyedül verte vissza és tartotta ellenőrzés alatt a felforgatásnak és lázadásnak ezt az árhullámát. Ezek a körülmények vezettek a kristályéjszakához.

Herschel Grünspan. Egy zsidó meggyilkol egy diplomatát

Grünspan 17 éves foglalkozás nélküli zsidó volt, akit a LICRA (az egyik zsidó ak-

Herschel Grünspan

tivista csoport) pénzelt. Apja szabó volt, aki Lengyelországból Németországba költözött. Herschel hírhedt munkakerülő volt és nagybátyjainak otthonában lopta a napot Brüsszelben és Párizsban.

Beköltözött egy költséges szállodába, közel ahhoz az utcasarokhoz, ahol a LICRA hivatala volt.

1938. november 7-én *Herschel Grünspan* besétált a párizsi német követségre és öt lövéssel lelőtte *Ernst von Rath* német diplomatát.

A LICRA azonnal felfogadta az egyik legkiválóbb párizsi ügyvédet és fizette a bírósági költségeket, amikor Herschelt letartóztatták.

Grünspan letartóztatták

Grünspan a helyszínen letartóztatták és elvitték a rendőrségre. Noha teljesen sötét lengyel zsidó volt, pénz és látható támogatók nélkül, mindazonáltal néhány órával a gyilkosság után az egyik leghíresebb francia ügyvéd, *Moro Giafferi* megjelent a rendőrségen, és azt mondta a rendőröknek, hogy ő Grünspan ügyvédje.

Moro Giafferiről kiderült, hogy a LICRA jogi tanácsadója. Ezt a szervezetet, amely katonai propagandaszervezetként működött, a zsidó *Bernard Lecache* alapította 1933-ban.

Egy másik gyilkosság

1936 februárjában Giafferi a zsidó *David Frankfurter* képviselte, aki *Wilhelm Gustloffot*, az NSDAP svájci ágának fejét lőtte le. Az ezt követő perben egyértelműen megállapítást nyert, hogy Frankfurter bérgyilkos volt, akit a LICRA támogatott.

Grünspan túlélte a háborút, és a LICRA által támogatva Párizsban élt. Grünspan családja nagy összeget és Palesztinába szóló iratokat kapott a LICRA-tól.

Mi történt valójában a Kristályéjszakán?

Egy nappal a Kristályéjszaka előtt, 1938. november 8-án különböző hesseni kisvárosokban, közel a francia-német határhoz váratlanul korábban sohasem látott, idegen személyek jelentek meg. A polgármesterekhez, az NSDAP által kijelölt körzetvezetőkhez és e városok más fontos hivatalnokaihoz fordultak és megkérdezték, milyen akciókat vettek tervbe a zsidók ellen. A hivatalnokok meglehetősen meglepődtek e kérdésektől, és azt felelték, hogy nem tudnak semmiféle ilyen tervekről. Az idegenek úgy tettek, mintha megdöbbenek volna ennek hallatán. Felháborodtak és a mellett kardoskodtak, hogy valaminek történnie kell a zsidók ellen, majd további magyarázat nélkül eltűntek.

A hivatalnokok általában örült antiszemitáknak tekintették az idegeneket és azonnal el is feledkeztek az incidensekről – a következő estig. Néhányan e látszólag örült személyek közül valójában túljátszották magukat.

SS-nek öltözött provokátorok

Az egyik esetben SS-egyenruhába öltözött két ember ment el egy SA-ezredeshez és azt parancsolta neki, hogy rombolja le a közeli zsinagógát. Ahhoz, hogy megértsük ennek képtelenségét, tudnunk kell, hogy az SS és az SA teljesen különböző szervezetek voltak. Egy igazi SS-katona sohasem kísérelt volna meg parancsot adni egy SA-egységnek. Ez az eset mutatja, hogy az idegenek külföldiek voltak, akik még csak nem is ismerték a német hatósági szervek közötti különbségeket. Az SA-ezredes elutasította a magukat SS-katonáknak kiadó idegenek parancsát és jelentette az incidenst a feljebbvalóinak.

Az idegenek beszédet mondanak

Amikor a provokátorok tudatára ébredtek, hogy törekvéseik a helyi tisztviselőknél nem járnak sikerrel, változtattak taktikájukon: megpróbálták közvetlenül az utcán sé-

Ernst von Rath 31 éves német diplomata volt Párizsban

táló embereket felizgatni. Egy másik városban pl. megjelent két ember a piacon, és ott beszédet mondván a járókelőket a zsidók ellen próbálta uszítani. Végül néhány ember valóban megrohmozta a zsinagógát, de akkorra a két provokátor természetesen eltűnt.

Ingrid Weckert

Néhány városban hasonló incidensek történtek. Nem azonosítható idegenek jelentek meg hirtelen, beszédek tartottak, majd köveket kezdtek dobálni az ablakokra, megrohantak zsidó épületeket, iskolákat, kórházakat, zsinagógákat és azután eltűntek.

Ezek a szokatlan incidensek már november 8-án elkezdődtek, vagyis még azelőtt, mielőtt Ernst von Rath meghalt volna. Az ő halálát csak november 9-én késő este jelentették be. Az a tény, hogy ezek az idegenszerű incidensek már egy nappal korábban elkezdődtek, bizonyítja, hogy von Rath halála nem volt oka a Kristályéjszaka kirobbanásának. Von Rath még élt, amikor a pogrom megkezdődött.

Módszeres banditák és nem felháborodott polgárok

November 9-én este jól szervezett, nagy kiterjedésű incidensek kezdődtek. Általában öt-hat, feszítővassal és furkósbottal felszerelt fiatalemberről álló csoportok mentek végig az utcákon és betörték az üzletek ablakait. Ezek nem zsidógyűlölő SA-emberek voltak, akiket felháborított a német diplomata halála. Túl módszeresen dolgoztak ahhoz, hogy a harag motiválta volna őket.

A munkájukat minden látható érzelem nélkül végezték. De a romboló tevékenységük felbátorított bizonyos más embereket is, akik a legalsóbb társadalmi osztályokhoz tartoztak. Ezek csőcselékké váltak és folytatták a rombolást.

A történelemkönyvekből bárki azt tudhatta meg, hogy „minden” zsinagógát leromboltak, és „minden” üzlet ablakát betörték. Ettől a pontatlan leírástól eltekintve, a könyvek szinte semmilyen részletet nem közöltek. ▶

► A zsidók visszaverték a támadásokat

A történetírók szerint a Kristályéjszaka folyamán minden zsidót megtámadtak, akik szelíden fogadták mindazt, ami történt velük, és ellenállás nélkül figyelték a tulajdonuk elpusztítását. Ennek ellenkezője igaz. Miközben átvizsgáltam az e témáról szóló dokumentumokat, számos dokumentumot találtam, amelyek pontosan annak az ellenkezőjéről számolnak be, mint amit az említett történészek állítanak. A tény az,

A Sátán égő zsinagógája

hogy sok esetben a zsidók és német szomszédai együttesen védekeztek a támadókkal szemben. Több esetben az utcai csöcselket megverték és elkergették.

A rendőrség a zsidók oldalán

A rendőrség és a párt tisztviselői általában a zsidók oldalán álltak. Néhány zsidó közösségi vezető másnap reggel a rendőrséghez fordult. Azt kérték, vizsgálják ki a zsinagógákat ért károkat. Az erről készült rendőri jelentések megtalálhatók jelenleg is a dokumentumok között.

A zsidók többségét nem érintették a támadások

Azzal ellentétben, amit nekünk a történészek mondtak, a legtöbb zsidót közvetlenül nem érintették az események. Pl. Berlinben a város legnagyobb zsidó iskolájában, amely a teljes berlini területet kiszolgálta, minden tanár és tanítvány megjelent az osztályában másnap reggel, anélkül, hogy észrevettek volna bármi szokatlant az előző éjjel.

Ennek az iskolának a zsidó igazgatója, *Heinemann Stern*, azt írta a háború utáni emlékirataiban, hogy a Kristályéjszaka követő reggel észrevett egy égő zsinagógát az iskolába menet, de úgy gondolta, hogy a tűz nem szándékos gyújtogatásból származott.

Miután megérkezett az iskolába, egy telefonhívást kapott, amely az előző éjjeli rombolásról tájékoztatta. Ezt követően megtartotta az első óráját, és csak az első szünetben vette a fáradságot, hogy tájékoztassa az iskola összes tanulóját arról, ami történt.

A zsidó történészek újrírják a történetet

A történészek ezt írták: „Minden egyes zsidót tetteleg bántalmaztak, kiraboltak, lakásukból kiűldöztek, meghajszoltak és megaláztak. Az SA kirángatta a zsidókat az ágyukból, irgalmatlanul megverte őket a saját lakásukban és azután... csaknem a halálba hajszolták őket... Vér folyt mindenütt.”

Elképzelhető-e, hogy a zsidó gyermekek ezreit szülei az iskolába küldik egy ilyen végzetes éjszaka után? Így tettek volna, ha a zsidók elleni támadások ennyire borzalmasak, illetve kiterjedtek lettek volna? Elengették volna a szülők gyermekeiket az iskolába, ha azt gondolják, hogy akárcsak a leg-

halványabb veszélye is van annak, hogy a gyerekeket az SA kószáló csoportjai támadhatják meg? Úgy gondolom, a válasz világosan: nem!

Kik lehetnek a provokátorok?

A Kristályéjszaka után csaknem mindenki tudni akarta, hogy kik voltak a bűnösök. Dr. Göbbels hangot adott annak a gyanúnak, hogy egy titkos szervezetnek kellett ösztönöznie az egész ügyet. Ő egyszerűen nem tudta elhinni, hogy bárki magányosan ilyen jól meg tudott volna szervezni egy spontán népi zavargást.

Nyilvánvaló, hogy a belső viszályok és az ezáltal okozható károk elkerülése érdekében egy olyan vizsgálatra sohasem került sor, amelynek célja az ösztönzők megállapítása lett volna.

Az egyedüli személyek, akiket ténylegesen megbüntethettek volna, azok az SA-egyenek voltak, akik közvetlenül részt vettek a pogromban, és akiket a német bíróságokon zsidó vagy német tanúk gyilkossággal, testi sértéssel, fosztogatással vagy más bűncselekményekkel vádolhattak volna. De mielőtt ezen esetek közül bármelyik is bíróság elé került volna, Hitler kiadott egy rendelkezést, amely megparancsolta, hogy ezeket az ügyeket napolják el addig, amíg a vádolt személyek először a párt Legfelsőbb Bírósága elé nem állnak (ez belső bíróság volt az NSDAP fegyelmi ügyeinek megítélésére).

Titokzatos telefonhívások

Különböző körzetvezetőket és helyi pártvezetőket az éj közepén bizonyos telefonhívások ébresztettek álmukból. Egyes telefonálók azt állították, hogy a regionális pártközpontból vagy a regionális propagandairódából kérdezik: mi történik a hivatalnok városában. Ha a párttisztviselő azt válaszolta: „semmi, minden rendben”, akkor a hívó fél azt mondta német szlengben, hogy ő olyan parancsot kapott, amelynek értelmében a zsidókat még aznap éjjel el kell kapni, és a rendet az illetékes tisztviselőnek kell biztosítani.

A legtöbb esetben a pártvezető, aki akkor riadt fel álmából, nem is értette meg, hogy mi történt. Néhányan egyszerűen figyelmen kívül hagyták a hívást, mint egy tréfát és visszafeküdtek az ágyukba.

Mások visszahívták a hivatalt, ahonnan a telefonáló állítása szerint a hívás történt. Ha sikerült ott magasabb beosztású ügyelest elérni, akkor többnyire azt a választ kapták, hogy senki nem tud semmit az

ilyen hívásról. De ha csak alacsonyabb beosztású hivatalnokot értek el, akkor azok gyakran mondták ezt: „Nos, ha ezt a parancsot kapták, akkor menjenek és tegyék, amit mondtak.” Ezek a telefonhívások jelentős zavart okoztak. Mindez tisztázódott hónapokkal később azokon a bírósági tárgyalásokon, amelyeket a párt Legfelsőbb Bírósága tartott. A Legfelsőbb Bíróság elnöke azt a következtetést vonta le, hogy minden esetben félreértés keletkezett a parancsnoki lánc egyik vagy másik láncszemében. De amikor szembesültek a látszólag eredeti parancsokkal, hogy szervezzenek tüntetéseket a zsidók ellen aznap éjjel, a legtöbb pártvezető egyszerűen nem tudta, hogy mit tegyen.

A látszólag szórványos zsidóellenes incidensek a kisvárosokban, amelyeket később szerte Németország nagyvárosaiban gondosan tervezett zavargások követtek, világosan utalnak jól képzett ügynökök központilag szervezett csoportjának munkájára. Már röviddel a Kristályéjszaka után sok vezető párttisztviselő azt gyanította, hogy az egész ügyet központilag szervezték meg. Figyelemre méltó, hogy még *Hermann Graml* is, az egyedüli nyugatnémet történész, aki részletesen írt a Kristályéjszakáról, gondosan megkülönböztette a provokátorokat azoktól az emberektől, akiket egyszerűen elragadt az indulatuk és spontán vettek részt a zendülésben és rombolásban.

Az időzítés tökéletes volt.

A legtöbb pártvezető a müncheni régi Városházán volt megemlékezésen.

München november 9-én

Miközben mindez megtörtént szerte a birodalomban, Münchenben egy szokásos évi megemlékezést tartottak. Tizenöt évvel korábban, 1923. november 9-én Adolf Hitler, Erich von Ludendorff és a bajor kormány két vezető személyisége megkísérelte eltávolítani a bajor kormányt és új nemzeti kormányként átvenni a hatalmat.

A felkelést, illetve puccsot leverték és 16 lázadót agyonlőttek a Feldherrnhallen. Ennek megfelelően 1933 óta minden évben november 9-én a nemzetiszocialista mártírokkra emlékeztek. Adolf Hitler, a párt számos veteránja, az összes Gauleiter [régiovezető] ez alkalommal minden évben Münchenben találkozott. Hitler általában 8-án este beszédet mondott a párt veteránjainak a híres Bürgerbraukellerben [a müncheni ún. polgári söröző pincéjében].

November 9-én reggel Hitler és veterán bajtársai rendszerint újra megtartják a „felvonulást a Feldherrnhalléra”.

November 9-én este a Führer mindig részt vett egy nem-hivatalos vacsorán a Régi Városházán a régi bajtársakkal és az összes Gauleiterrel. Éjfélkor azok a fiatalok, akik az SS-hez, ill. az SA-hoz kívántak csatlakozni, esküt tettek a Feldherrnhallen.

A Gauleiterok és más vendégek általában részt vettek ezen az ünnepélyes eseményen.

Majd miután a szertartás véget ért, elutaztak Münchenből és visszatértek a birodalom különböző részein levő otthonukba.

A Gauleiterok nincsenek helyükön

Világos, hogy 1938-ban a november 9-i napot a szervezők nagyon elmésen választották ki. E napon az évi megemlékezés ceremóniája majdnem minden Gauleitert eltávolított otthoni hivatalától, amikor a zsidóellenes zavargások megkezdődtek. Más szóval a tényleges döntést hozó hatalom, amely normális körülmények között a Gauleiterok kezében volt, ideiglenesen a kevesebb tapasztalattal rendelkező alacsonyabb rangú egyének kezébe került.

November 8-a és 10-e között az alárendelt hivatalnokok helyettesítették a Gauleitereket, akik vagy Münchenben voltak, vagy odautaztak, ill. hazafelé tartottak a szokásos megemlékezésről. A döntéshozó hatalom időleges áthelyezése nagyon fontos tényező, mert nagymértékben hozzájárult a későbbi zavarhoz és így segítette a provokátorokat. Egy másik olyan tényező, amely szerepet játszott az eseményekben, az a tény volt, hogy senki sem számított semmilyen problémára. Abban az időben Németország volt a világ egyik legbékésebb országa.

Nem volt ok arra, hogy bármiféle zavargásra számítsanak. A Régi Városházán rendezett vacsorán érkeztek néhány Gauleiter otthonából az első szórványos beszámoló a zavargásról és rombolásról. Ugyanebben az időben tudták meg, hogy Ernst von Rath Párizsban belehalt sérüléseibe.

Mit tett Göbbels?

Miután a vacsora véget ért, a Führer este 9 óra tájban eltávozott és visszatért szállására. Dr. Göbbels ezután felállt és röviden

elmondta a legfrissebb híreket. Tájékoztatta a hallgatóságot von Rath haláláról és arról, hogy ennek következtében zsidóellenes tüntetések kezdődtek spontán módon két-három helyen. Göbbels híres volt szenvedélyes és lelkesítő beszédeiről. De ezen az estén nem szónoklatot tartott, hanem rövid, nem hivatalos bejelentést tett.

Ő azt engedte sejtetni, hogy a Gauleiterok és az SA vezetője, Viktor Lutze egészen bizonyosan érintkezésbe lépnek otthoni hivatalukkal, biztosítandó a béke és rend fenntartását.

Széles körben elterjedt állításokat hallhattunk arról, hogy Göbbels indította el a kristályéjszakai pogromot egy november 9-én este elmondott tüzes beszédével. Ez a széles körben elfogadott történet hamis. A következő tények meg fogják világítani ezt a témát:

Dr. Göbbelsnek, mint Berlin Gauleiterének nem volt hatalma a berlini körzetén kívül. Noha a német kormány propagandaminisztere volt, ez nem adott

neki hatalmat a párttisztviselők felett. Továbbá, semmilyen hatalma nem volt az SA és az SS felett.

Az összes nemzetiszocialista vezető közül Dr. Göbbels mindenki másnál jobban megértette, hogy egy zsidóellenes pogrom mérhetetlen károkat okoz Németországnak. November 10-én reggel, amikor először megtudta az előző éjjelen végbe ment károk és rombolás mértékét, mérges volt és megdöbben az azok ostobaságán, akik ebben részt vettek.

Hogyan ösztönözhetett volna egy november 9-én este 9 óra után elmondott beszéd egy „pogromot”, amely már elkezdődött az előző nap, amikor az első provokátorok megjelentek, és a helyi hatóságoknak és párttisztviselőknek azt mondták, hogy kezdjenek akciót a zsidók ellen.

A Gauleiterek utasításai

A Gauleiterek és az SA-parancsnokok felhívták otthoni hivatalukat, hogy alárendeltjeik tegyenek meg minden szükségeset a béke és rend fenntartása érdekében. Hangsúlyozták, hogy semmilyen körülmények között ne vegyenek részt semmiféle tüntetésben. Ezeket a telefonon érkező utasításokat a helyi hivatalokban mind leírták, bárki is volt ott szolgálatban. Minden egyes Gauleiter rendelkezéseit azután telexen továbbították a régió, illetve a körzeteken belül a többi hivatalba. Ezek a telex-üzenetek még mindig megtalálhatók a különböző dokumentumok dossziéiban és elérhetők mindazok számára, akik meg akarják őket vizsgálni.

Rendelkezések a pogrom leállítására

Mialatt a Gauleiterek telefonáltak helyi hivatalukba, az SA feje, Viktor Lutze utasította összes közvetlen alárendeltjét, az SA-Gruppenführereket, akik vele együtt Münchenben voltak, hogy szintén hívják fel otthoni hivatalukat. Lutze megparancsolta, hogy az SA-emberek semmilyen körülmények között se vegyenek részt a zsidók elleni tüntetéseken, ezenkívül az SA-nak kötelessége közbeavatkozni a már folyamatban lévő zavargások leállítására végett.

E szigorú rendelkezések következtében az SA-emberek őrizni kezdték mindazokat a zsidó üzleteket, amelyeknek kirakatait, ablakait azon az éjjelen betörték. Lutze e rendelkezésével kapcsolatban nincs semmi kétség, mert rendelkezünk különböző tanúk háború utáni olyan vallomásaival, amelyek megerősítik e tényt. Az SS és a rendőrség hasonló parancsokat kapott a béke és a rend helyreállítása végett.

Himmler megparancsolja az SS-nek a zsidók védelmét

Himmler megparancsolta Reinhard Heydrichnek, hogy akadályozzon meg

Német rendőrök őrzik a megtámadt zsidó üzleteket

Reinhard Heydrich

minden rombolást és védje meg a zsidókat a zavargóktól. E parancs telex-közlésének dokumentuma még ma is hozzáférhető: a Nürnbergi Nemzetközi Katonai Bíróság dokumentumai között található. Mindazonáltal a Nürnbergi per folyamán ezt a telexparancsot három különböző formában mutatták be, az eredeti értelem megváltoztatása érdekében hamisított módosításokkal.

Hitler mérges volt

Adolf Hitler részt vett az éjfélünnepségen a Feldherrnhallen. Csak ezután, hajnali 1 óratájban tért vissza a szállására, és ekkor szerzett tudomást a müncheni zavargásokról, amelyek során egy zsinagógát felgyújtottak. Mérges volt és azonnal megparancsolta a müncheni rendőrfőnöknek, hogy jöjjön el hozzá. Azt mondta neki, hogy haladéktalanul oltassa el a tüzet és biztosítsa, hogy semmilyen más erőszakos esemény ne történjen Münchenben. Azután felhívott különböző rendőrtiszteket és párttisztviselőket szerte a birodalomban, hogy tájékozzon a zavargások méreteiről.

Végül egy telex-üzenetet küldött minden Gauleiter hivatalába. Ez így hangzott: „A legmagasabb helyről származó kifejezett parancs, hogy zsidó üzletek vagy más zsidó tulajdon elleni gyújtogatás semmilyen esetben és semmilyen körülmények között ne forduljon elő.” Zsinagógákról e telex-üzenet nem tett említést, nyilvánvalóan azért nem, mert Hitlernek nem volt tudomása az egy müncheni zsinagóga felgyújtásán kívül más zsinagógák elleni gyújtogatásról.

Hogyan keveredett bele a rombolásba az SA, vezetőjének parancsa ellenére?

A dokumentumok szerint a 28 SA-csoport közül legalább 3 nem engedelmessé vált Lutze parancsainak. Ehelyett elküldték embereiket zsinagógákat és zsidó épületeket

rombolni. Ténylegesen éppen ellenkezőjét tették annak, amit Lutze parancsolt. Az, hogy ténylegesen mi történt, kitérünk azokból a tanúvallomásokból és bizonyítékokból, amelyek a háború utáni perekben szerepeltek, s amelyeket olyan egykori SA-emberek ellen folytattak, akiket azzal vádoltak, hogy részt vettek a zavargásokban.

Provokátorok küldtek üzenetet az SA-dandárnak

A tárgyalások, amelyeket 1946 és 1952 között tartottak, nagyrészt Karl Lucke-nek, az 50. SA-dandár parancsnokának jelentésén alapultak, amely a következő szavakkal kezdődik: „1938. november 10-én hajnali 3 órakor a következő parancsot kaptam: 'A Gruppenführer parancsára a dandár körzetén belül minden zsinagógát szét kell verni vagy fel kell gyújtani.'” Lucke azután melékelte ebben a jelentésben azoknak a zsinagógáknak a listáját, amelyeket az ő dandárjának emberei romboltak le.

Ezt a jelentést idézte a Nürnbergi perben a vád, és azóta gyakorlatilag minden történetész egyetért abban, hogy ez bizonyíték arra, hogy az SA parancsot kapott a zsidó üzletek és zsinagógák lerombolására.

Lutze megparancsolta a csoportvezetőknek, hogy vegyék fel az érintkezést az otthoni hivatalukkal minden zsidóellenes zavargás leállítására érdekében. Füst más SA-vezetőkkel együtt ugyanezt tette. Ő felhívta mannheimi hivatalát és átadta a parancsokat, amelyeket Lutze-től kapott. A mannheimi éjjeli ügyeletes, aki megkapta Füst rendelkezését, megerősítette, hogy megértette, majd letette a kagylót. De sohasem adta át a parancsot, amit kapott. Ehelyett pontosan ellenkező parancsot adott tovább.

Fritsch hamis parancsokat kap

A mannheimi ügyeletes esetében a normális eljárás az lett volna, hogy azonnal felhívja a helyettes csoportvezetőt, Lucke-t, aki a közeli Darmstadtban volt. De ő ehelyett Fritsch SA Oberführert (rangidős ezredest) hívta fel és megkérte, jöjjön be a hivatalába. Fritschről az a hír járta, hogy nem volt különösképpen okos. Amikor megérkezett, az ügyeletes, aki a telefonhívást kapta, egy kis darab papírt mutatott neki, amelyen az állt, hogy a mannheimi SA-csoport körzetén belüli zsinagógákat le kell rombolni.

A telefonhívást vevő ember azt mondta Fritsch-nek, hogy a parancs az imént érkezett Münchenből. A lassú felfogású Fritsch nem tudta, mit tegyen, és felhívta a körzeti pártvezetőt és helyettesét. Ez a két férfi megérkezett az SA-központba, megtárgyalták a helyzetet, mialatt ugyanabban az időben a telefonügyeletes értesített más SA-vezetőket, de Lucke csoportvezető-helyettest még mindig nem értesítette. Közben a kis papírlap eltűnt, és az SA-központba most érkező SA-emberek csak a körzetvezetővel találkoztak, aki azt mondta nekik, hogy úgy gondolja: a parancs Münchenből érkezett. Senki sem kért semmilyen további megerősítést. Az SA-emberek elmentek megkezdeni a rombolást. Órákkal később, amikor az egész akció már majdnem véget ért, a telefonügyeletes végre felhívta Lucke helyettes csoportvezetőt és átadta neki a hamis parancsot. Arról is tájékoztatta, hogy az akció már több órája folyik. Mivel akkor már majdnem befejeződött az akció, Lucke elmulasztotta, hogy a parancs megerősítését kérje. Már hajnali 3 óra volt. Ekkor azután riasztotta brigádját Standartenführerét és végrehajtották a darmstadti körzeten belül a rombolást.

A titokzatos telefonhívás

Másnap reggel 8 órakor Lucke leült és megírta a jelentést, amelyet később idéztek a Nürnbergi perben. Amint már láttuk, nem érkezett igazi parancs a müncheni Gruppenführertől gyújtogatásra vagy a zsidó tulajdon elleni bármilyen más romboló tevékenységre, hanem a parancs csupán a telefonügyeletesről származott. Az, hogy ki volt ez az ember, rejtély maradt. A szóban forgó SA-egység ellen a háború után zajló perek során egyetlen bírósági elnök sem tudakolta ennek a telefonügyeletesnek a nevét, illetve személyazonosságát. Nagyon valószínű, hogy azoknak az ügynöke volt, akik ténylegesen az egész kristályéjszakai ügy mögött álltak.

A zsidókra kivetett bírság

A német kormány és a párt tisztviselői mérgesek voltak a történetek miatt. Hermann Göring, aki felelős volt a német gazdaságért, azt panasolta, hogy lehetetlen pótolni az egyes üzletek speciális, betört ablaküveglapjait, mivel azokat nem Németországban gyártották. Belgiumból kellett őket importálni, igen nagy értékű külföldi valuta ellenében.

Hermann Göring

A bírság oka

A német áruk elleni zsidó bojkott következtében a birodalom szűkében volt a külföldi valutának, Göring elrendelte a bírságot, minthogy ezt a valutahiányt a zsidók okozták. Ezért ők azok, akiknek fizetni kell a betört üvegekért. 1 millió birodalmi márka bírságot vetett ki a németországi zsidókra.

Bizonyos, hogy igazságtalanság volt a zsidókat arra kényszeríteni, hogy fizessenek azért a kárért, amelyet nem ők okoztak. Göring tudta ezt. Mindazonáltal magánszemélyként a bírságot azzal indokolta, hogy 1933-ban a zsidók hadat üzentek Németországnak a világszerte jelenlévő zsidó milliárdosok nevében. Ezért most nekik kell németországi hitsorsosaikat segíteni a bojkott következményeinek elviselésében. Meg kell jegyezni, hogy csakis azoknak a németországi zsidóknak kellett hozzájárulniuk a bírsághoz, akiknek több mint 5000 birodalmi márka tőkéjük volt készpénzben. 1938-ban, amikor az árfolyamok igen alacsonyok voltak, 5000 birodalmi márka nem jelentett nagy gazdagságot.

A birodalom elkobozta az összes biztosítási pénzt, amelyet azoknak a zsidóknak kellett volna megkapniuk, akiknek üzleteit kifosztották vagy lerombolták. A zsidó tulajdonosoknak személyesen kellett állniuk a helyreállítás összköltségét.

A cikk a Hatodik Nemzetközi Revizionista Konferencián elhangzott előadás szerkesztett változata. (Ford.: Tudós-Takács János)

Aquinói Szent Tamás:

A ZSIDÓK KORMÁNYZÁSÁRÓL

Levél Brabantia Hercegnőjének

(Mivel számos olvasónk összetéveszti a tiszta, krisztusi kereszténységet korunk elzsidósított kereszténységével és az Egyház sok esetben elfajzott képviselőinek megnyilatkozásaival, tanulságos, ha napjaink megtévesztett magyar keresztényei megismerik a bibliai, ill. a krisztusi útmutatások legkiválóbb értelmezőjének a zsidókkal kapcsolatos tanítását, amely évszázadokon át meghatározta őseink viszonyát a zsidókhoz, és egyszersmind az Egyház tanítása is volt. Talán megérti az olvasó, hogy két kereszténység van, az egyik az, amit ez a levél tükröz, a másik az, amit ma gyakorolnak és sokan zsidókereszténységnek neveznek, joggal. Döntse el az olvasó, hogy melyik követi Krisztus tanítását, és ő hova tartozik. – A szerk.)

Előszó

Megkaptam Excellenciád levelét, amelyből teljes mértékig megértettem alattvalói kormányzásával kapcsolatos kegyes gondoskodását és Rendünk testvérei iránti odaadó szeretetét. Hála legyen ezért Istennek, aki beleadta az Ön szívébe e nagy erények magvait. De amit ugyanebben a levélben tőlem kért, hogy néhány kérdésre válaszoljak, számomra igen nehéz feladatnak bizonyult, egyrészt a tanítással együtt járó elfoglaltságom miatt, másrészt mivel nekem az tetszene, ha ezekkel kapcsolatban jártasabb személyek tanácsát kérné ki. De mivel úgy véltém, nem lenne illő, hogy az Ön gondoskodását semmibe véve háttérbe vonuljak, vagy a szeretetét hálátlansággal viszonozzam, az Ön által feltett kérdésekre most válaszolni iparkodom, helyet adva az esetleges jobb véleménynek.

1. szakasz

Elsőként tehát Excellenciád azt kérdezte, hogy szabad-e Önnek a zsidóktól bizonyos időpontban – és ha igen, mikor szabad – behajtást eszközölni.

Erre az abszolút értelemben feltett kérdésre azt lehet válaszolni, hogy a zsidók a bűnük miatt méltán lesznek vagy lettek örökös rabszolgává téve, ahogy a törvények mondják, így az ő dolgaikat a különböző országok uralkodói elvehetik, mint sajátjukat, de azzal a megszorítással, hogy az életszükségeik semmiképpen se legyenek tőlük elvonva. Minthogy azonban tisztességesen kell eljárunk azokkal szemben is, akik kívüllők, nehogy az uralkodó neve kárhozzatva legyen, és az Apostol a saját példájára utalva arra figyelmeztet, hogy ne okozzunk megütközést se a zsidóknak, se a pogányoknak, se az Isten egyházának, úgy látszik, arra kell ügyelni, hogy tőlük olyan kényszer szolgáltatásokat ne követeljenek, amiket ők a múltban nem szoktak teljesíteni, mivel a szokatlan dolgok szokták inkább az emberek lelket megzavarni. Tehát az ilyen jellegű megszorítást figyelembe véve Excellenciád elődeinek szokása szerint eszközölhet behajtást a zsidóktól, ha semmi más nem áll ennek útjában.

Úgy látszik azonban, amennyire ki lehet következtetni azokból, amiket ezt követően kérdez, hogy azzal kapcsolatban támadhat kételye, hogy a jelek szerint a Brabantia területén élő zsidóknak semmijük sincs azon kívül, amit gonosz uszora által szereztek, ezért a következő kérdése az, hogy szabad-e tőlük valamit követelni, mivel vissza kell téríteniük az így kicsikart értékeket a tulajdonosoknak.

Úgy látszik tehát, azt a választ kell adnunk, hogy mivel a zsidók másoktól uszorával kicsikart értékeket nem tarthatnak meg, ebből az következik, hogy ha Ön kapta meg ezen összegeket, ezeket nem tarthatja meg, kivéve, ha a zsidók azt esetleg Öntől vagy elődeitől csikarták ki.

Ha pedig a zsidók másoktól csikartak ki uszorával értékeket, és ezek be lettek hajtvva tőlük, akkor vissza kell juttatni az értékeket azoknak, akik felé a zsidók kártérítésre kötelezettek, s ha ez nem lehetséges, kegyes célra kell fordítani a megyéspüspök vagy más komoly emberek tanácsai szerint, vagy pedig ezen értékeknek Brabantia közhasznát kell szolgálniuk, ha a szükség vagy a közösség érdeke úgy követeli.

A zsidóktól jelenleg is vissza lehet követelni az uszorával szerzett, vissza nem térített értékeket, elődeinek szokása szerint, azzal a szándékkal, hogy azok az említett módon lesznek felhasználva.

2. szakasz

Másodszor azt kérdezte Excellenciád, hogy ha vétkezett a zsidó, lehet-e büntetni pénzbüntetéssel, mivel semmivel sem rendelkezik az uszorával szerzett javakon kívül.

A mondottak értelmében úgy látszik, azt kell válaszolnunk, hogy célszerű a zsidót pénzbüntetéssel sújtani, nehogy az elkövetett bűnéből haszonra tegyen szert. Sőt úgy látom, hogy a zsidó vagy bármely más uszorás nagyobb büntetéssel bünte-

tendő, mint bárki más, amennyiben úgy ítéltető, hogy a tőle elvett pénz nem az ő tulajdona. A pénzbüntetéshez más büntetés is járulhat, nehogy úgy tűnjék, hogy csak abban áll a büntetés, hogy a zsidó a másoknak járó pénzt megszűnik birtokolni.

Az uszorásoktól büntetés címén elvett pénz pedig nem tartható meg, hanem azt az említett célokra kell fordítani, akkor is, ha a zsidók semmi mással nem rendelkeznek, mint az uszorákkal.

Ha pedig azt mondaná valaki, hogy emiatt a fejedelmek megkárosodnak, ez a kár a saját hibájukból származik, mivel hanyagságukból ered. Jobb lett volna ugyanis, ha a zsidókat munkára kényszerítették volna a saját megélhetésük biztosítására, ahogy ezt Itália különböző részeiben teszik, mint hogy tényleg élnek és csupán uszorából gazdagodnak, s így a fejedelmek a maguk bevételeitől meg vannak fosztva. Mert ugyanígy a saját hibájukból lennének a fejedelmek a maguk bevételeitől megfosztva, ha megengednék, hogy az alattvalóik egyedül rablásból vagy lopásból éljenek. Ezek az alattvalók ugyanis a jogos tulajdonosoknak visszatéríteni tartoznának mindazt, amit tőlük követelnek.

3. Szakasz

Harmadszor az volt a kérdés, hogy ha a zsidók a büntetésen túl felkínálnak pénzt vagy valamilyen értéktárgyat, el lehet-e fogadni azt.

Úgy tűnik, erre azt kell válaszolni, hogy az így elfogadott pénz vagy értéktárgyat vissza kell adni azoknak, akiknek a zsidók tartoznak, vagy más módon kell hasznosítani, amint fentebb mondtuk akkor is, ha a zsidók semmi mással nem rendelkeznek, mint az uszorákkal.

4. Szakasz

Negyedszer az volt a kérdés, hogy ha Excellenciád többet kap a zsidóktól, mint amit a keresztények követelnek tőle, mit kell tenni a maradékkal.

Erre a válasz a már mondottak alapján nyilvánvaló. Az ugyanis, hogy a keresztények kevesebbet követelnek, két ok miatt fordulhat elő. Vagy azért esetleg, mert a zsidónak van valamije az uszorából szerzett nyereségen kívül, és ebben az esetben a fent említett megszorítással Excellenciád megtarthatja a szobán forgó maradékot, de a jelek szerint ugyanezt kell mondanunk, ha a zsidók olyanoktól csikarták ki az uszorát, akik később jóakarattal azt nekik ajándékozták, de a zsidók mégis önként vállalkoztak az uszora visszaadására. Vagy előfordulhat, hogy azok, akiktől az uszorát kapták, eltűntek a nyilvánosság elől, vagy azért, mert meghaltak, vagy mert külföldön tartózkodnak, és akkor a zsidók kártérítésre vannak kötelezve. Ha azonban nem mutatkoznak meghatározott személyek, akiket a zsidók kártéríteni kötelesek, úgy kell eljárni, ahogy fentebb mondtuk.

Amit pedig a zsidókról mondtunk, értelemszerűen vonatkozik mindenki másra is, akik az uszora gonoszságát követik.

5. Szakasz

Ötödször Excellenciád a hivatalnokairól kérdezte: szabad-e nekik tisztségeket eladni vagy tőlük kölcsönképpen valami olyat elfogadni, amihez a hivataluk folytán jutnak hozzá.

Úgy tűnik, erre azt kell válaszolni, hogy ez a kérdés két nehézséggel kapcsolatos, amelyek közül az első a tisztségek eladásával függ össze.

Úgy látszik, ezzel kapcsolatban azt kell megfontolni, amit az Apostol mond: sok minden szabad, ami nem hasznos. Amikor Excellenciád a hivatalnokaira semmi mást nem bíz, mint időleges hatalommal járó tisztséget, nem látom, miért ne adhatná el az ilyen tisztségeket, ha olyan személyeknek adja el, akikről feltételezhető, hogy hasznosak az ilyen tisztségek gyakorlására, és nem oly nagy áron adja el a tisztségeket, hogy azokat Excellenciád alattvalói megterhelés nélkül ne vásárolhatnák vissza.

De az ilyen eladás mégsem látszik hasznosnak. Először azért, mert gyakran előfordul, hogy akik alkalmasabbak lennének az ilyen tisztségek gyakorlására, szegények ahhoz, hogy azokat képesek lennének megvásárolni, és még ha gazdagok is, akik jobbak, az ilyen tisztségek után nem járnak, és nem is áhítoznak a tisztségből származó nyereség után. Az következik tehát, hogy azokat a tisztségeket Excellenciád földjén többnyire olyanok vállalják el, akik rosszabbak, nagyravágyók és pénzéhesek, és valószínű, hogy az Ön alattvalóit elnyomják és az Ön érdekeit sem hűségesen szolgálják.

Ezért hasznosabbnak tűnik, hogy Excellenciád jó és alkalmas embereket válasszon a tisztségei betöltésére, akiket, ha

vonakodnak is, szükség esetén vegyen rá arra, hogy vállalják el a feladatukat, mivel az ő jószáguk és szorgalmuk nagyobb gyarapodást fog eredményezni Önnek és alattvalóinak, mint amit Excellenciád a tisztségek eladásával elérni képes lenne. És ezt a tanácsot adta Mózes a rokonának: „Válassz ki a népből bölcs és istenfélő férfiakat, akikben szeretet lakozik, és akik gyűlölik a fősévséget, és nevezd ki közülük törzsi előljárókat, századosokat, ötven főből álló csoportok előljáróit és tizedeseket, akik megítélik a népet minden időben.”

Az e szakaszhoz tartozó második kétely pedig a kölcsönrel lehet kapcsolatos.

Úgy látszik, hogy erről azt kell mondanunk, hogy ha azzal a feltétellel adnak kölcsönt, hogy tisztséghez jussanak, akkor ez kétségtelenül uszora-jellegű megállapodás, mivel kölcsön fejében kapják meg a tisztséggel járó hatalmat. Ezért ezzel Excellenciád bűnre vezető alkalmat adna nekik, és ők maguk akkor kötelesek lennének lemondani az ily módon szerzett tisztségről. Ha azonban Excellenciád ingyen ad tisztségeket nekik, és ezt követően kap tőlük kölcsönt, amit a tisztségük folytán visszakaphatnak, akkor ez minden bűn nélkül létrejöhet.

6. Szakasz

Hatodszor az volt a kérdés, hogy szabad-e Önnek behajtásokat eszközölni a keresztény alattvalóitól.

Ezzel kapcsolatban azt kell Excellenciád megfontolni, hogy a különböző földterületek fejedelmeit nem azért helyezi tisztségükbe Isten, hogy a maguk hasznát keressék, hanem azért, hogy a nép közös hasznát szolgálják.

Egyes fejedelmeket korholva ugyanis Ez. 22 [27] ezt mondja: „Fejedelmei olyanok..., mint a prédát ragadozó farkasok: vért ontanak, romlásba döntenek embereket és kapzsiságból nyereséget hajhásznak.” És máshelyütt ezt mondja egy bizonyos próféta: „Jaj Izrael pásztorainak, akik önmagukat legeltették. Nemde a pásztorok legeltetik a nyáját? Tejet ittatok, gyapjúval ruházkodtatok, minden hizlalt állatot leöltetek, de a nyájamat nem legeltettetek.” Ezért szabályozva lett a különböző fejedelmek jövedelme, hogy abból élvén tartózkodjanak alattvalóik kifosztásától. Ezért ugyanez a próféta Isten parancsára azt mondja: „A fejedelemnek birtoka lesz Izraelben, és a fejedelmek ezentúl ne pusztítsák a népem.”

Előfordul azonban némelykor, hogy a fejedelmeknek nincs elegendő jövedelmük a föld megőrzésére és azok elhárítására, akik azzal fenyegetik a fejedelmeket, hogy megakadályozzák azt, amire a fejedelmek ésszerűen törekednek. Ilyen esetben jogos, hogy az alattvalók teremtsék elő azt, amiből a közös javuk biztosítható. Ezért van az, hogy bizonyos országokban ősi szokás alapján a fejedelmek bizonyos pénzhozzájárulásokat rónak ki, amelyek, ha nem mértéktelenül nagyok, bűn nélkül behajthatók, mivel az Apostol azt mondja: „Senki se katonáskodjék a maga költségén.” Ezért a fejedelem, aki a közjó érdekében katonáskodik, élhet a közösség pénzéből, és a közfeladatokat intézheti az erre szánt jövedelméből, vagy ha ez nem áll rendelkezésére elegendő mennyiségben, akkor abból, amit az egyes alattvalóktól összegyűjtének.

Hasonló oknak tűnik, ha újonnan olyan eset merül fel, hogy nagyobb összeget kell fordítani a közjóra, vagy a fejedelem tisztas helyzetének fenntartására, mint amire a saját jövedelme vagy a szokásos behajtások elegendőek lennének. Ha például ellenség támadja meg a fejedelem földjét, vagy valami hasonló eset merül fel. Ilyenkor ugyanis a szokásos behajtásokon kívül a fejedelmek az alattvalóiktól követelhetnek valamilyes többlet-hozzájárulást a közjó érdekében.

Ha azonban a megállapított összegeken felül pusztán birtoklási vágyból avagy a rendetlen és mértéktelen kiadásai fedezésére akarnának a fejedelmek követelni valamit, akkor ez teljességgel helytelen, meg nem engedett lenne. Ezért mondta Keresztelő János sokaknak, akik hozzá jöttek: „senkit se bántalmazzatok. Ne rágalmazzatok, hanem elégedjétek meg a bérétekkel.” A fejedelmek jövedelme ugyanis olyan, mintha a béréük lenne, amellyel meg kell elégedniük, és azon felül ne követeljenek semmit, kivéve az említett ok miatt, és ha a közös szükség megkívánja.

7. Szakasz

Hetedszer az volt a kérdés, hogy ha az Ön hivatalnokai a jog rendjén kívül kicsikartak valamit az alattvalóiktól, és az Excellenciád kezéhez jutott, vagy esetleg nem, mi az Ön teendője.

Ezzel kapcsolatban a válasz világos, mivel, ha az ilyen pénz az Ön kezéhez jutott, vissza kell téríteni, vagy meghatározott személyeknek, ha lehetséges, vagy közhasznú célra kell fordítani, ha meghatározott személyek nem fellelhetőek. Ha pedig az ilyen pénz nem jutott el az Ön kezéhez, akkor Excellenciád ►

A MISKOLCI BÖLCSÉS SZ EGYESÜLET NAGY LAJOS KIRÁLY MAGÁNNEGYESÜLET

Külföldi barátaink megnézték az interneten, hogy milyen magánegyetemek működnek Magyarországon. Kettőt találtak: a Közép-európai Egyetemet és a Miskolci Bölcsész Egyesület Nagy Lajos Király Magánegyetemét. Megkérdezték, mi az oka annak, hogy hazánkban a rendszerváltozás után sem alakultak magánegyetemek. Mi erre a kérdésre úgy válaszolunk, hogy elmeséljük tevékenységünket és sorsunkat.

1989-ben a rendszerváltás hajnalán Miskolc tisztaszívű polgárai közadakozásból hozták létre a Miskolci Bölcsész Egyesület felsőfokú képzését, amely miniszterelnöki alapítólevéllel megteremtette a „hazai nehézipar fellegvárában” a bölcsészképzést, amint az alapítólevélben állt: „állami épületegyüttesben, de állami támogatás nélkül”. 2007-ben a privatizációs törvény lehetővé tette az állami épület eladását úgy, hogy a vevőkörből is kirekesztették a magánegyetemet, a feje felett tizedárért elköttyavették a négy emeletes, parkkal körülvett épületet és tulajdonosi joggal élve *kiutasították* az egyesületet, záros határidő előírásával.

Sokáig úgy látszott, hogy összeomlik az oktatás, mert sem a határidő miatt, sem a pénzhiány miatt nem volt képes az egyesület megfelelő épület birtokába jutni.

Ekkor jött a segítségére az evangélikus egyház és Molnár József lelkész. Felajánlották a diósgyőri templomkertben levő régi iskolaépületet, és azt mondták, hogy, ha az iskolaépületet felújítja az egyesület, akkor benne működtetheti magánegyetemét.

Az egyesület tanára és lapjának író-társa, Dr. Tomory Zsuzsa azzal a gondolattal jelentkezett az Egyesült Államokból, hogy Dr. Molnár Lajos és felesége egy gyűjtőakció megindításával segítenének az építkezéshez szükséges pénzösszeg megteremtésében. Így is történt. Az interneten meghirdettük a nehéz helyzetbe jutott miskolci intézmény segélykérését, és szerte a világon élő magyarok – éppúgy, mint a hazaiak – annyit adakoztak a nyár folyamán, hogy a kis régi iskolaépület szépen kikerkedett és formás magánegyetemi Campus vált belőle egy csodálatosan szép templomkertben, a felújított evangélikus templom mellett, az ódon diósgyőri vár közvetlen szomszédságában, hiszen csak a várak választja el az iskolát a vártól.

Sajnos, vagy hál' Istennek, a tantermek szűknek bizonyulnak, mert ez a környezet valósággal csábítja a fiatalokat. Jövőre ezt a kérdést meg kell oldanunk. A hagyományos, otthonos, mégis hatalmas ablakokkal rendelkező, fényes, világos épület vonzása hozzájárul a bölcsészképzés sikeréhez.

Mi sikernek könyveljük el működésünket, mert nem azt nézzük, hogy nehezen boldogulunk, hanem megvizsgáló-

dunk a lépten-nyomon tapasztalható emberi jószágtól. Isten ingyen kegyelme és a magyarság szeretete életet minket, ezért hitet teszünk az Úr mellett és felvállaljuk a magyarságot a középpontba helyező oktatómunkát.

A felnőttoktatás keretében 2005-ben sikerült hatóságilag nyilvántartásba venni magánegyetemünket, és ezen belül megkaptuk a magyarságtudománynak, mint önálló felnőttoktatási kurzusnak a 00140021-es *azonosító* számot. Úgy véljük, hogy ez a világon élő minden magyar lélek számára örömforrás, mert hazánk egyetlen felnőtt- vagy felső-oktatási intézményében sem működik ilyen *önálló studium*. A magyarságtudomány hallgatók tananyaga azon a hat tudománypilléren alapul, amelyet Dr. Pap Gábor állított fel. E pillérek nyugszik a tanítás koncepciója. A diákok ezen kívül tanulnak középkori latin nyelvet, kínai nyelvet, mezopotámiai képjelírást és olvasást, továbbá népzene, antropológiát, a sztyepei népek történetét, Bibliaismeretet, rovásírást. Oktatómunkánk során elnyerhetik a hallgatók *oktatási-pedagógiai* képzettségüket is és taníthatják a magyarságtudományt az iskolákban.

Napjainkban sok kis falusi iskolát zárat be az állam, mert oktatáspolitikai koncepciójuk az összevont iskolákra épül. Mi pedig elhatároztuk, hogy szerte Magyarországon megkíséreljük a magánjellegű általános iskolák telepítését, hogy népességmegtartó erőt nyújtsunk a vidéki településeknek. Hallgatóink vállalkozó szellemén múlik, sikerül-e az a törekvésünk. A magyar vidék elárvult állapotát nem nézhetjük tétlenül. A halálraítelt falvak magyarságát iskolával, kultúrával, szeretettel, hozzáértéssel meg kell mentenünk az emberszabású jövő számára.

Ugyancsak felnőttoktatási engedéllyel működtetjük a *pszichológus* képzésünket, amely magyarságcentrikus voltán túlmenően a család védelmét állítja középpontba. Valljuk, hogy nem az individuum, hanem a *család* a társadalom alapsejtje.

Engedélyt kaptunk a *művészettörténet* felnőttoktatásához is. E területen a páratlan értékű szkíta művészetet és a magyar népművészetet állítottuk oktatásunk középpontjába, s ezáltal új alapokra helyeztük a művészettörténet európai megítélését is.

A magyarságtudomány vezető tanára Dr. Pap Gábor, ezen belül a magyar őstörténetét pedig Dr. Bakay Kornél. A művészettörténet ugyancsak Dr. Pap Gábor hatásköre, helyettese Dr. Huszti László debreceni művészettörténet-tanár. A pszichológusok vezető tanára Dr. Földy Ferenc oktatáspszichológus.

Német- és angol nyelvoktatás is kiegészíti jelenlegi munkánkat. Megjegyzem, hogy minden hallgatónk köteles a választott tudományának megfelelő szakmai idegen nyelvet – angolt,

németet, olaszt, franciát, spanyolt – ismerni. E nyelvismeret elsajátításához a szervezett oktatás keretén belül iskolánk nyelvórakkal járul hozzá.

Budapesten a Magyarok Házában (Simmelweis u. 1-3.) kihelyezett magyarságtudományi tagozatunk működik, itt az órákat minden szombaton, 8³⁰– 18⁰⁰-ig hallgatják az érdeklődők.

Szentendrén a közismert Kecskés család kezében van a népzene, ill. régi zene fakultásunk, amely a magyarságtudomány kiegészítő része.

2007-ben szervezte meg Balla Zoltán felnőttoktatási referens a magyarságtudomány székhelyudvarhelyi oktatását 21 hallgatóval és azokkal a tanárokkal, akiket Dr. Pap Gábor professzor a korábbiakban már kiképzett erre a munkára. Valamennyien lelkészek vagy tanárok.

Társintézmények:

BOURGAS FREE UNIVERSITY. Bulgária
KUNSAN NATIONAL UNIVERSITY. Korea

Tanáraink száma: 56 fő

Hallgatói létszám évente 3-400 fő

Oktatásért járó honorárium félévente 80 000,- Ft

Beiratkozási díj 10 000,- Ft

Folyóiratunk a Dr. Badiny Jós Ferenc által alapított ŐSI GYÖKÉR

Évkönyvünk az ANNALES UNIVERSITATIS LITTERARUM ET ARTIUM MISKOLCIENSIS

Kiadói tevékenység gyanánt EGYETEMI SEGÉDANYAGOKAT adunk ki.

Évente 20-30 könyvet és jegyzetet.

Könyvtárunk VÉDETT HUNGARICA GYŰJTEMÉNY, helyben olvasással.

A kívánt anyagot kimásoljuk. A könyvtárnak internetes portálja van: WWW.turannepe.hu

Könyvtári állomány 45 000 egység: könyv, jegyzet, aprónyomatvány, hanganyag, video-kazetta, kézirat, stb.

Érdeklődni lehet a 36/46/551-981-es telefonon INTERNETES HONLAPUNK NINCS. Hírvonalat közöl a hunbir.hu jelű internetes újság.

Postacímünk:

Miskolci Bölcsész Egyesület Nagy Lajos Király Magánegyeteme
3509 Miskolc, Pf. 819.

Oktatási épület, elnökség, ügyintézés, könyvtár:

3534 Miskolc, Vár u. 9.

► köteles a hivatalnokait hasonló kártérítésre kényszeríteni, még ha nem is ismertek bizonyos meghatározott személyek, akiktől ők a pénzt beszédtek, nehogy a maguk igazságtalanságából hasznot húzzanak; sőt Önnek őket emiatt súlyosabban kell megbüntetnie, hogy a többiek a hasonló tettektől tartózkodjanak a jövőben, mivel „az ártalmas megbüntetésétől az ostoba bölcsőbbé válik”, ahogy Salamon mondja.

8. Szakasz

Utoljára azt kérdezi Excellenciád, hogy jó-e, ha az Ön tartományában a zsidók a keresztényektől megkülönböztető jelet viselni kényszerülnek.

Erre a válasz világos, mégpedig az egyetemes Zsina határozata alapján: mindkét nemhez tartozó zsidókat minden kereszt-

tény tartományban, minden időben más emberektől valamilyen ruhadarabbal meg kell különböztetni. Ez számukra a saját törvényükben is meg lett parancsolva, tudniillik az, hogy varrjanak rojtokat a köpenyük négy sarkára, amelyek által másoktól megkülönböztethetők.

Kiváló, vallásos úrnő, kérdéseire jelenleg ezek a válaszok jutnak eszembe. Ezek által nem akarom a magam véleményét Önre erőszakolni, hanem azt tanácsolom, hogy a jártasabbak véleményét kell követnie.

Éljen sokáig és virágozzék hosszú időn át az Ön uralkodása!

Forrás: *Opera Omnia Sancti Thomae Aquinatis, Opuscula IV., Romae, 1998.*
(For.: *Tudós-Takács János*)

FIGYELEM!

Felhívjuk tisztelt előfizetőink és megrendelőink figyelmét, hogy a borítékban küldött pénzküldeményekért, sem a POSTA, sem a KIADÓ nem vállal felelősséget. Az előfizetést rózsaszínű postai csekken szíveskedjenek küldeni.

Köszönettel: a Kiadó

Hungária Szabadságharcos Mozgalom elérhetősége az Interneten:

<http://www.szittyia.com>

e-mail: hszm@szittyia.com

FEHÉRLÓFIA KÖNYVESBOLT

1085 BUDAPEST, JÓZSEF KRT. 44.
(József utca sarok)
TEL.: 303-1072
WWW.FEHERLOFIA.HU

SZITTYAKÜRT
A HUNGARISTA SZELLEM LAPJA

Megjelenik minden hó 15-én

Tiszteletbeli főszerkesztő:
MAJOR TIBOR

Felelős szerkesztő:
GEDE TIBOR

Főmunkatárs:
TUDÓS-TAKÁCS JÁNOS

Olvasószerkesztő:
UNGVÁRI GYULA

A Szerkesztőség e-mail címe:
szittyakurt@yahoo.com

A közlésre szánt írásokat, olvasói leveleket a szerkesztőség e-mail címére kérjük küldeni. A lényegyet nem érintő rövidítések jogát a szerkesztőség fenntartja.

Kiadó: GEDE TESTVÉREK BT.
Levél cím: 1385 Bp. 62. Postafiók 849.
Telefon: (06-1) 349-4552
E-mail: gedetestverek@yahoo.com

Előfizetés: Magyarországon egy évre 3500 Ft,
Egyes szám ára: 240 Ft

Külföldre előfizetés: Egy évre \$ 50.00,
Hungária Szabadságharcos Mozgalom
P.O Box. 35245, Puritas Station Cleveland,
Ohio 44135, U.S.A.

ISSN 1215-5489

TILTOTT GYÜMÖLCS! ELHALLGATOTT ÉS TILTOTT KÖNYVEK

**Ksz. 57. C. A. MACARTNEY
OKTÓBER TIZENÖTÖDIKE
(A modern Magyarország története
1929–1945. I-II. Rész)**

Közel ötven év után jelent meg először magyarul a kiváló brit történész hatalmas, két kötetes (közel 1300 old.) főműve a Horthy-korszakról. A szerző számos alkalommal volt Magyarországon hosszabb-rövidebb ideig. Személyesen ismerte a korszak legtöbb magyar közéleti személyiségét és kitűnően megtanult magyarul. Nincs részletesebb vagy pártatlanabb mű sem magyar, sem idegen nyelven, amely tárgyilagosabban, elfogulatlanabban ismertné a Horthy-korszak történetét. A magyar modern történetírásban ismeretlen pártatlansága miatt mára e nélkülözhetetlen könyv „politikailag inkorrektté” vált.

Kemény borító. 1288 oldal. Ár: 9000 Ft

**Ksz. 52. NESTA H. WEBSTER
TITKOS TÁRSASÁGOK
ÉS FELFORGATÓ MOZGALMAK**

A titkos társaságok és felforgató mozgalmaknak nemzetközileg elismert legtekintélyesebb angol kutatójának alaposan dokumentált, tudományos igényű főműve a társadalmi és erkölcsi rend felforgatására törő baloldali mozgalmak és forradalmak folyamatát az első keresztény évszázadoktól nyomozva végig a Gnosztikusoktól az Orgyilkosok, a Templomosok, a zsidó kabbalisták és a Szabakóművesek, illetve az Illuminátusok mozgalmain át a modern nyílt és titkos felforgató társaságokig.

Kemény borító. 506 oldal. Ár: 3200 Ft.

**Ksz. 29. SZÁLASI FERENC
HUNGARIZMUS I. A CÉL**

A Nemzetvezetőnek lehet az olvasó ellensége vagy híve, szeretheti vagy gyűlölni, de ha méltó akar lenni emberi mivoltához, és ha csak egy szikrányi igazságérzet él benne, nem alkothat ítéletet a magyar történelem máig ható legnagyobb nemzeti mozgalmáról és Vezéréről pusztán ellenségei gyűlöletteljes torz tükrén keresztül. Ne elégedjen meg kevesebbel, mint a tiszta igazsággal! A dokumentumkötet tartalmazza a Nemzetvezető valamennyi alapvető tanulmányát és főbb beszédeit.

Kemény borító. 344 oldal. Ár: 2500 Ft.

**Ksz. 53. DON FELIX SARDÁ Y SALVANY
A LIBERALIZMUS BŰN
(Az Egyház tanítása a liberalizmus ellen!)**

A Katolikus Egyház már évszázadokkal korábban felismerte a liberalizmus pusztító voltát a nemzetek politikai, vallási és erkölcsi életére. Ez a klasszikus kötet közérthetően ismerteti az Egyház tanítását és útmutatását a liberalizmussal szemben, és bemutatja a liberálisok nézeteit a maguk visszatetsző meztelen valóságában.

Kartonált. 212 oldal. Ár: 1100 Ft.

**MINDEN KOMOLY JOBBOLDALI OTTHONÁNAK EGYIK DÍSZÉ
A HITLER HÁBORÚJA POSZTER**

Méret: 83,5x59,5 cm, kiváló minőségben. Ár: 2000 Ft.

**MEGJELENT AZ ELSŐ
TELJES MAGYAR KIADÁS!**

Kemény borító. 623 oldal. Ár: 4300 Ft.

**IZRAEL SAHAK
ZSIDÓ TÖRTÉNELEM,
ZSIDÓ VALLÁS
(Háromezer év súlya)**

A néhai izraeli professzor könyve valóságos bomba, amely szétrobbantja a liberális naiv hiedelmet a zsidók „tiszteletreméltó” vallásáról. Bemutatja az olvasónak, hogy miként alkalmazzák ma Izraelben a Talmud gyűlölettel telt tanítását. Elképesztő példákkal bizonyítja azon számos nem-zsidó kutató állítását, miszerint a Talmud gyűlöletét a nem-zsidók iránt a zsidók Izraelben ma is hiszik, nyíltan vallják és alkalmazzák a mindennapi életben, és ez a gyűlölet áthatja az egész zsidó társadalmat. E vallás lényege a zsidók szeretete és minden nem-zsidó végtelen megvetése és gyilkos gyűlölete.

Kartonált. 200 oldal. Ár: 1800 Ft.

**Ksz. 49. DAVID IRVING
FELKELÉS!
(Egy nemzet küzdelme: Magyarország 1956)**

A szerző korunk legolvasottabb és legtöbb vitát keltő újrértékelő történésze. A több mint harminc, a valódi történelmet kutató, a tabutémákat is bátran tárgyaló művével világszerte kiérdemelte az olvasók tiszteletét. A magyar forradalomról írt korszakalkotó sikerköte szenvedélyes vitákat váltott ki, külföldön és hazánkban egyaránt. Az első kiadás hatalmas sikere után ezek véleményét összegezve a legjobb könyv 56-ról. Kemény borító. 661 oldal. Ár: 4000 Ft.

**10% KEDVEZMÉNY
A SZITTYAKÜRT
ELŐFIZETŐINEK!**

**Ksz. 59. PATRICK J. BUCHANAN
A NYUGAT HALÁLA
(Hogyan veszélyezteteti a kiháló népesség
és a bevándorlók inváziója országunkat
és civilizációnkat.)**

A Nyugat haldoklik. Európában és az Egyesült Államokban egyre csökkennek a születési mutatók, amely a bevándorlással párosulva a világhatalomban végbemenő katalizma-szerű változáshoz vezet, minthogy a bevándorlás minden nyugati országot és nemzetet eláraszt. Feltárja annak részleteit, hogyan tűnik el a Földről egy civilizáció, kultúra és erkölcsi rend. Időszerű, provokatív tanulmány. Kemény borító. 297 oldal. Ár: 3500 Ft

**Ksz. 34. TORMAY CÉCILE
BUJDOSÓ KÖNYV I-II. köt.**

A magyar irodalom legjelentősebb írónőjének hatalmas világsikert aratott maradandó műve megrendítő, személyes beszámoló a történelmi Magyarország összeomlásáról és az 1918-19-es zsidó-bolshevik forradalmakról. A nemzetközileg elismert írónő ezzel a könyvével vált „fekete báránnyá” irodalmunkban. A könyv több mint hatvan év után most jelent meg először hivatalos hazai kiadásban. Kemény borító. 501 oldal. Ár: 3500 Ft.

**Ksz. 43. RICHARD E. HARWOOD
A HATMILLIÓS ZSIDÓ MÍTOSZ
NYOMÁBAN**

A klasszikusnak számító mű a második világháborús angol háborúgepezet propagandaosztályának egyik maig élő rémhírét, a gázkamrák, illetve a holocaust legendáját szedi ízekre szigorúan tudományos módszerrel. Ez alapos vizsgálat után a legendából nem marad más, mint aminek készült: gyermeg rémhír és a nem zsidó társadalmat terrorizáló és zsaroló fegyver. Kartonált. 132 oldal. Ár: 950 Ft.

**Ksz. 18. AQUINÓI SZENT TAMÁS
A TEOLÓGIA FOGLALATA
Első rész (1-119. kérdés)**

A katolikus egyház legnagyobb hittudósának főműve az Egyház igazi, hamisítatlan, hivatalosan elfogadott teológiáját tartalmazza. Mégis e rendkívül fontos, évszázados mulasztást pótló, kitűnő magyar fordítás terjesztését az egyházba hatolt marxizmus, liberalizmusútol fertőzött ki-választottak bényítják, még a hirdetését sem vállalják kereszténynek álcázott lapjaikban. Kemény borító, 841 oldal. Ár: 5400 Ft.

**Ksz. 22. BOSNYÁK ZOLTÁN
SZEMBE JÚDEÁVAL!**

A híres Zsidókérdést Kutató Intézet egykori magyar vezetőjét nemcsak meggyilkolták, hanem már hatvan éve gyalázzák, műveit pedig elhallgatják, de félelemtől mentes átfogó munkáját még maig sem tudták megcáfolni. Egy biztos: a könyv ismerete után senki sem fogja úgy látni ezt a tabukérdést, mint eddig. Kartonált, 374 oldal. Ár: 2100 Ft.

**Ksz. 40. A TALMUD MAGYARUL
(Héber eredetiből fordította Luzsénszky Alfonz)**

Ezúttal a zsidó „magasztos morál”, „mély bölcsesség”, „csupa ész és felvilágosultság” Nagy Könyvét, a Talmudot ajánljuk, a magyar bíróságok által többszöri alapos nyomozás és vizsgálat után hitelesített fordításban, amely minden Talmud körüli vitát elsőpör. Kartonált, 208 oldal. Ár: 1050 Ft.

**Ksz. 60. DAVID IRVING
NÜRNBERG
AZ UTOLSÓ CSATA**

A világtörténelem legvéresebb világnézetű háborújának utolsó aktsza az úgynevezett nürnbergi „háborús bűnösök” pere volt. A bécsi börtönből nemrég szabadult világhírű angol történész könyve első alkalommal ismerteti pártatlanul magyar nyelven a per lefolyását. A korábban még soha közbe nem tett naplók és dokumentumokat felhasználva közvetlen közelről vizsgálja meg a huszadik század legjelentősebb perét, amely a történelmi tények alapján a jog és igazság szolgáltatás nyilvánvaló megsűfélése volt. Kemény borító. 407 oldal. Ár: 4300 Ft.

**Ksz. 37. MARSCHALKÓ LAJOS
ORSZÁGHODÍTÓK**

A szerző ebben a kötetben a Világhódítók méltó párját, az Országghodítókat leplezi le. A könyv csupán magyar olvasóra számíthat, hisz csak a mi dédelgetett országghodítóinkról szól, de rájuk, a politikailag felelősen gondolkozó magyarokra: mindre. E munkát a felelősségtudat és a FELISMERÉS diktálta, hogy a vakok lássanak és az alvók felébredjenek. Kartonált. 379 oldal. Ár: 1950 Ft.

**Ksz. 36. MARSCHALKÓ LAJOS
VILÁGHODÍTÓK
(Az igazi háborús bűnösök)**

Nincs a magyar politikai irodalomnak még egy könyve, amely akkora világsikert aratott volna, mint a kiváló magyar jobboldali újságíró főműve. Három angol, két török, spanyol, arab stb. és fél tucat magyar emigrációs kiadás után veheti kezébe az olvasó az első hivatalos hazai kiadást. Minden sora elevenbe vág. Kartonált. 363 oldal. Ár: 1800 Ft.

**Ksz. 46. DR. NAGY SÁNDOR
A MAGYAR NÉP KIALAKULÁSÁNAK
TÖRTÉNETE**

Az őstörténeti irodalmunk egyik legfontosabb alapműve eddig többnyire csak az emigrációban volt ismert. A szerző az Árpád-kori 63 kötetnyi oklevélgyűjteményt feldolgozva írta meg népünk kialakulásának történetét. A hatalmas mennyiségű oklevél alapján bizonyítja a magyar kultúra és a magyar nép nagymértékű sumér eredetét. Kartonált. 316 oldal. Ár: 1700 Ft.

**ELRABOLT ORSZÁGRÉSZEINK ÉS VÉREINK
VISSZACATOLÁSÁNAK HATALMAS
FILMDOKUMENTUMAI**

Ksz. 2. ÉSZAK FELÉ!

Készült: 1938-ban. 60 perc

DÉL FELÉ!

Készült: 1941-ben. 25 perc

Ez a két film együtt

Ksz. 3. KELET FELÉ!

Készült: 1940-ben. 90 perc

Fekete-fehér

Ez a dokumentumsorozat örök tanúbizonyosság az elrabolt országrészek népének végtelenül boldog, önfeléd szabad akarattal nyilvánításáról. Egyben felidéz azokat a felejtettlenül örömkönyvekben úszó napokat, amelyek újra eljövételére minden igaz magyar újr, melyről lemondani nem tud és nem is akar, mert őseink kihullt vére és emléke kötelez.

Ár: VHS 2350 Ft. darabja,

DVD 4000 Ft darabja.

**LENI RIEFENSTAHL
A HIT GYŐZELME**

Az 1933-as Birodalmi Pártnapok filmje

Leni Riefenstahl sokáig elveszítettnek hitt első mesterműve. A hit győzelme volt az első, amelyben új eszközöket alkalmazott és sajátos eljárásokat fejlesztett ki, hogy a nézőt át-hassa a milliókat lelkesítő mozgalom szellemisége. A film nagyban hasonló a későbbi Akarat diadala felépítéséhez. A hit győzelme mély bepillantást nyújt a nemzetiszocialista világnézetet átható hit és hősieség ma már szinte ismeretlen, de ma is tiszteletet keltő és magával ragadó szellemébe. Eredeti német hang, magyar felirat. Fekete-fehér. 82 perc

Ár: VHS. 2350 Ft. DVD. 4000 Ft

**Ksz. 7. TED PIKE
A MÁSIK IZRAEL**

Ez a keresztény társadalmat álmából felrúzó dokumentumfilm hiteles zsidó források alapján bizonyítja, hogy létezik egy tendencia, amely a „kiválasztott népet” hazánk és az egész világ urává törekszik tenni. A kamera által a néző eljut a félig titkos zsidó iratokhoz, amelyek állapotokat tekintik a nem zsidókat és esküvel fogadják a felettük való uralmat. Ez egy olyan dokumentumfilm, amit minden kereszténynek látnia kell. Színes 60 perc. Ár: VHS 2400 Ft, DVD 4000 Ft.

**FÁJDALMAS MEGTÉVESZTÉS
A szeptember 11-i támadás
kritikus vizsgálata**

Az USA kormánya a szeptember 11-i támadásért az Al Kaida-t és Oszama bin Laden-t tette felelőssé. Elfogásáért egy országot bombáztak szét, és ártatlanok tizezreit ölték meg. Az első döbbenet után az áldozatok hozzátartozói számos kérdést tettek fel, amelyekre az USA kormánya máig sem adott kielégítő választ. A hivatalos magyarázatok után, nincs itt az ideje, hogy Ön is megismerje a világtörténelem legnagyobb megtévesztését, a független kutatások eredményeit, melyek a támadásnál is sokkal többet mondanak. Színes, 90 perc. Ár: VHS. 2350 Ft. DVD. 4000 Ft

**Ksz. 4. LENI RIEFENSTAHL
AZ AKARAT DIADALA
(A nemzetiszocializmus igaz szelleme)**

A világhírű filmrendező dokumentumfilmje az 1934-es Nemzetiszocialista Pártnapokról világszerte elismert, mint a filmművészet utóélettel, lenyűgöző remekműve. A művészet erejével sajátos, ragyogó technikával hűen tárja elénk Hitler történelmi egynépszerűségét által meghatározott Mozgalom szellemiségét, amely megnyerte milliók tiszteletét és odaadását. A digitálisan felújított új DVD-kiadás minden korábbi változatnál kiválóbb minőségben nyugtázza le a nézőt. Eredeti német hang, magyar felirat. 113 perc.

Ár: VHS 2500 Ft. DVD 4000 Ft.

**LENI RIEFENSTAHL
OLIMPIA**

Ksz. 5. I. RÉSZ – A NÉPEK ÜNNEPE

Ksz. 6. II. RÉSZ – A SZÉPSÉG ÜNNEPE

Ez a mély benyomást keltő film több mint fél-évszázad után is bámulatba ejti lélegzetelállító jeleneteivel a nézőt. Mindmáig ez a legjelentősebb sportfilm, amely az 1936-os berlini XI. Olimpiai Játékokat mutatja be, a világ ifjúságának tiszteletére és dicsőségére dedikálva. Eredeti német hang, magyar felirat. I. rész 115 perc. Ár: VHS 2500 Ft, DVD 4000 Ft. II. rész 89 perc. Ár: VHS 2400 Ft, DVD 4000 Ft.